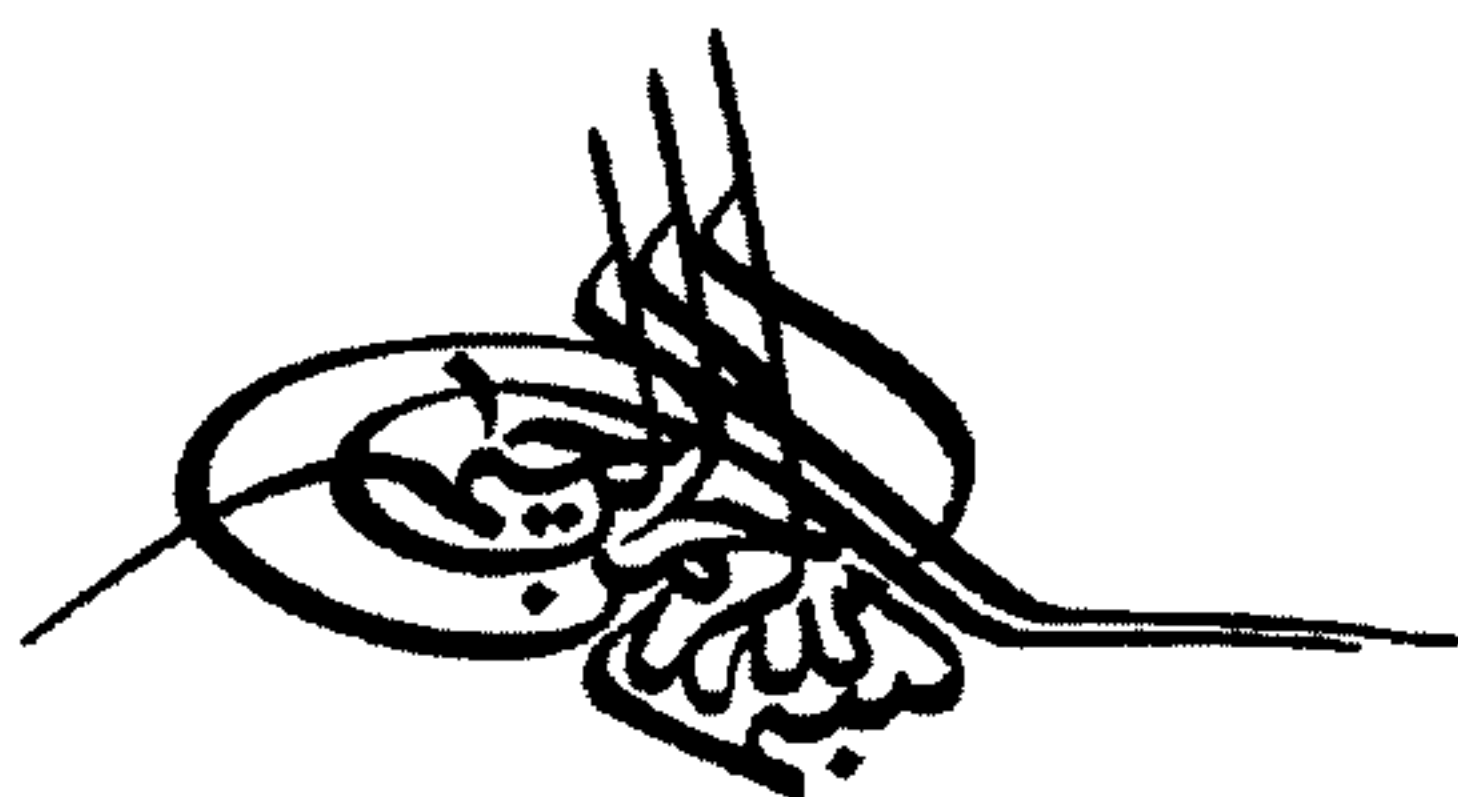

مجموعه
روایات
محدثوی

در بیان امامان علیه السلام

ياران امام زمان (عليه السلام)

**تقديم به ساحت مقدّس حضرت مولانا
صاحب الزّمان ارواحنا له الفداء**

سرشناسه: مؤسسه فرهنگی موعود عصر (عج)
 عنوان و پدیدآور: یاران امام زمان علیه السلام / نویسنده: گروه
 پژوهش مؤسسه فرهنگی موعود عصر (عج).
 مشخصات نشر: تهران: موعود عصر (عج)، ۱۳۸۶
 مشخصات ظاهری: ۷۲ ص.
 شابک: ۵۰۰۰ ریال: ۱-۰۴-۲۹۱۸-۹۶۴-۹۷۸
 وضعیت فهرست‌نویسی: فیبا
 موضوع: محمد بن حسن (عج)، امام دوازدهم،
 ۲۵۵ ق. -- احادیث
 موضوع: محمد بن حسن (عج)، امام دوازدهم،
 ۲۵۵ ق. -- یاوران
 موضوع: مهدویت -- احادیث
 موضوع: احادیث شیعه -- قرن ۱۴.
 رده‌بندی کنگره: ۲ ی ۹ م / ۵ / ۱۴۱ BP
 رده‌بندی دیویی: ۲۹۷ / ۲۱۲
 شماره کتابشناسی ملی: ۱۰۹۸۹۰۲

یاران امام زمان (عج)

تألیف: گروه پژوهش مؤسسه فرهنگی موعود عصر (عج)
 ناشر: موعود عصر (عج)
 سال و محل نشر: تهران، ۱۳۹۴

یاران امام زمان (ع)

ISBN: 978-964-2918-04-1

انتشارات موعود
 قیمت: ۱۵۰,۰۰۰ ریال

تلفن مرکز پخش: ۰۲۱-۶۶۴۵۹۳۷۴ / نمابر: ۰۲۱-۶۶۴۵۹۳۴۷
 فروشگاه اینترنتی: www.shop.mouood.com

نشانی ناشر: تهران - صندوق پستی ۸۳۴۷-۱۴۱۵۵
 تلفن: ۸۸۹۴۱۲۳۵-۸۸۹۴۱۳۳۷ / نمابر: ۸۸۹۴۱۴۰۲
 فروشگاه اینترنتی: www.yaranshop.ir

سخن ناشر

توصیف خصال و صفات مردان مرد از قبیلۀ ایمان و رستگاری، یعنی یاران حضرت مولانا صاحب الزمان، علیه السلام، آن هم از زبان حضرات معصومان، علیهم السلام، رنگی دیگر دارد. به ویژه برای جوانان که در سر آرزوی همراه شدن با آنان، در خیل یاران حضرت را می‌پرورند. این همه می‌تواند چونان معیار و میزانی آنان را از لغزش در کج راه‌ها برهاند و تا دستیابی به مقصد رهنمون شود.

شایان ذکر است منبع اصلی در تهیّه و تألیف این اثر، کتاب شریف روزگاررهایی، اثر محقق ارجمند «کامل سلیمان» است که در ایران توسط حجّت الاسلام «علی اکبر مهدی پور» ترجمه و توسط انتشارات «آفاق» منتشر شده است.

خداوند را شاکریم که توفیق ارائه مجلّدی دیگر از مجموعه «چهل حدیث مهدوی» حاصل آمد و امید داریم

این آثار در ذیل عنایات آن عزیز سفر کرده، فراروی جمله
جوانان قرار گیرد و قلب آن عزیز نیز از ارائه آن راضی و
خشنود شود. إن شاء الله.

مقدمه

قبل از ورود به بحث اصلی یعنی ذکر روایات دربارهٔ ویژگی‌های یاران امام زمان(ع) به طرح یک سؤال جدی و پاسخ به آن، در این باره می‌پردازیم، سؤالی که یقیناً در ذهن خیلی از افراد مطرح شده، به دنبال جوابی برای آن می‌گردند و آن این است که: یک اقلیت ۳۱۳ نفری که از نقاط دوردست جهان در شهر مکه معظمه گرد می‌آیند و خود در آن منطقه غریب هستند و آگاهی وسیع از وضع جغرافیایی منطقه هم ندارند و مجهز به سلاح‌های مدرن هم نیستند، چگونه می‌توانند بر سرتاسر گیتی غلبه کنند و تمام کشورها را فتح نمایند و همهٔ ملت‌ها و توده‌ها را تحت فرمان خود در آورند؟!

پاسخ فوری، منفی است. منطق عقل می گوید: نه، هرگز و ما چنین ادعایی نمی کنیم، اما در اینجا ما فقط به نکاتی اشاره می کنیم که پیش از جواب فوری باید روی آنها مطالعه شود:

الف - نبرد حضرت ولی عصر (عج) نبرد عقیده است.
 ب - یاران نخستین حضرت ولی عصر (عج) افرادی هستند که این عقیده را دقیقاً درک نموده، یک عمر مطابق آن زندگی کرده اند و این عقیده در اعماق روح و دلشان جای گرفته است و با این عقیده از اقامتگاه های خود به سوی مکه شتافته اند و رنج سفر را احساس نکرده اند و با همین اراده آهنین و عقیده فولادین در راه پیروز شدن بر کفر و نفاق خواهند جنگید، تا به یکی از دو هدف (پیروزی - شهادت) نائل شوند.

ج - در شهر مکه و پیش از خروج از آن، بیش از ۹۰۰۰ نفر با آن حضرت بیعت خواهند نمود.

د - حضرت بقیة الله (عج) برای اثبات حقانیت خود میراث های همه پیامبران را، از عهد یهود و مسیح و اسلام همراه دارد، که این میراث های گرانبها ربطی به ابزارهای جنگی ندارد، بلکه مرتبط با استیلاهای معنوی آنهاست.

ه - حضرت بقیة الله (عج) نیز مجهز به سلاح خواهند بود

یاران امام زمان (علیه السلام)

که این سلاح‌ها اگرچه در برابر سلاح ایمان ناچیز است ولی در مقایسه با سلاح‌های متداول روز، تازگی و برتری خواهد داشت.

و - حضرت بقیة الله (عج) همچنین با وسایلی مجهز خواهد بود که برای زندگی مادی و معنوی بشریت بسیار پر ارج هستند و با همین وسایل، بشر غوطه‌ور در منجلاب مادیات را از خواب خرگوشی بیدار کرده، نوید زندگی آرام و همراه با آسایش را به ارمغان خواهد آورد.

ما این نویدها را با گوش جان می‌شنویم و در انتظار فرا رسیدن آن روز مسعود ثانیه‌شماری می‌کنیم ولی به صرف دعا اکتفا نمی‌کنیم و از کسانی نیستیم که در برابر توپ و تفنگ و مسلسل بنشینیم و دست روی دست بگذاریم و فقط برای فرج حضرت ولی عصر (عج) دعا کنیم، بلکه در کنار انجام وظیفه برای فرج آن حضرت دعا می‌کنیم و مطمئن هستیم که سرانجام حق بر باطل پیروز و باطل از روی زمین ریشه‌کن خواهد شد. با این امید قطعی که از ایمان راسخ به مهدویت نشأت می‌گیرد، در راهی که برگزیده‌ایم گام‌های استوارتری برمی‌داریم و هرگز دچار تردید و تزلزل نمی‌شویم.

در اینجا به عنوان یک مثال ساده که فقط می‌تواند شبیحی

چهل حدیث

را از حقیقت نشان دهد، انقلاب اسلامی ایران را یادآور می‌شویم که به نام اسلام آغاز شد و همه طبقات در آن شرکت کردند و رهنمودهای مراجع تقلید را به کار بستند و سرانجام موفق شدند امپراطوری چند هزار ساله را ساقط کنند.

سیری در علل پیروزی انقلاب اسلامی ایران که در تاریخ گذشته و معاصر بی‌نظیر است، خواننده را متوجه می‌کند که اگر قیام و حرکتی برای خدا و در راه عقیده باشد، سرانجام پیروز خواهد شد.

انقلاب شکوهمندی که به دست توانای حضرت بقیةالله (عج) آغاز شود و امامی معصوم آن را رهبری کند و پیامبر اولوالعزمی چون حضرت عیسی (ع) در پشت سر او حرکت کند، بدون تردید پیروز خواهد شد. زیرا این حرکت و قیام با چنان ابهتی آغاز می‌شود که در نقطه آغازش جهان را به لرزه در می‌آورد، در همان نخستین لحظه‌ای که میان آسمان و زمین بانگ جبرئیل امین بلند شود که:

ای اهل عالم! بشارت، بشارت!، که مهدی قائم (عج) ظهور کرد!

این فریاد، فضای بین زمین و آسمان را پر می‌کند و هر انسانی که در روی زمین باشد آن را می‌شنود و احساس

یاران امام زمان (علیه السلام)

می‌کند که بر خلاف دیگر صداها، این یک بانگ آسمانی است و در همه جا طنین انداز است و از چپ، راست، بالا، پایین، جلو و عقب انسان را فرا می‌گیرد!!^۱

در اینجا نکاتی چند را یادآور می‌شویم:

در پگاه روز شنبه دهم محرم الحرام، ۳۱۳ تن نخستین یاران حضرت قائم (عج) با آن حضرت بیعت می‌کنند.

روز مسعود و پر ارج ظهور، هنگامی آغاز می‌شود که همه مردم مکه از سپاه سفیانی به شدت نگران هستند، از این رهگذر در به در به دنبال پیشوایی می‌گردند که آنها را از شر سپاه خون‌آشام سفیانی نجات دهد، بنابراین دعوت حضرت ولی عصر (عج) با این عظمت و شکوه آغاز می‌شود و همگان نجات و خلاص خود را در آن می‌یابند و به سوی آن حضرت می‌شتابند و به دنبال بیعت یاران نخستین، با آن حضرت بیعت می‌کنند. بدین سان تعداد لشکر حضرت مهدی (عج) پیش از آنکه از مکه حرکت کند به ده هزار نفر بالغ می‌گردد.

ایشان با لشکری مجهز و نیرومند که تعداد آنها بالغ بر ده هزار نفر است مکه را به قصد مدینه ترک می‌کند و در مدت دو ماه مسافت بین مکه، مدینه، بیت المقدس، شام و

۱. الملاحم والفتن، ص ۲۱؛ ینابیع الموده، ج ۳، ص ۸۴

چهل حدیث

کوفه را طی می کند و همهٔ عرب خواه ناخواه در برابرش تسلیم می شوند. همهٔ افراد با ایمان زیر پرچم او قرار می گیرند و سپاه نیرومندی را تشکیل می دهند و اقلیت ناچیزی که پس از شناخت حق، در برابر آن صف آرایی می کند، از بین می رود و همهٔ خاورمیانه یک دل و یک جهت صف واحدی را تشکیل می دهند.

وجدان جهانی بیدار می شود و مردم شرق و غرب از تجربه های تلخی که از جنگ های بین المللی آموخته اند و در اثر فشارهایی که ستمگران در حق آنها روا داشته اند، از خواب گران بیدار شده، تشنه عدالت و آزادی می شوند. آنان به دنبال پیشوایی می گردند که آزادی را برایشان به ارمغان بیاورد و بدین گونه راه برای دعوت حضرت بقیة الله (عج) هموار می شود.

حضرت مهدی (ع) به هنگام سخنرانی پرشوری که در اثنای بیعت در مکه معظمه ایراد می فرمایند و در ضمن آن کلیات قانون اساسی دولت حق را بیان می کنند، یک انقلاب فکری و تغییر بنیادی و عقیدتی در مغز مردم ایجاد می شود که هزاران نفر در اثنای همین سخنرانی تصمیم قطعی می گیرند که در زیر پرچم حق قرار بگیرند. در آستانه ظهور حضرت ولی عصر (عج) فتنه ها و

یاران امام زمان (علیه السلام)

شورش‌ها و انقلاب‌های نظامی اتفاق می‌افتد و با شورش سفیانی هرج و مرج به اوج خود می‌رسد و همگان از سرنوشت خود دلسرد و نگران بوده، به دنبال نجات دهنده‌ای می‌گردند که آنها را از وضع موجود نجات دهد.

پیش از ظهور او طی یک جنگ جهانی، یک سوم جمعیت روی زمین به هلاکت می‌رسد و به دنبال آن بیماری طاعون شایع می‌شود و یک سوم دیگرش را نابود می‌کند.^۱

جنگ‌ها و فتنه‌ها مردم را خسته می‌کنند، چنان که مردم لبنان و نیز خاور دور امروز بدان مبتلا شده‌اند و به طوری که در مناطق فراوانی در آفریقا و آمریکا امروز مردم دچار آن هستند. این گرفتاری‌ها هر روز ابعاد گسترده‌ای به خود می‌گیرد و نیروها و استعدادها را در کام خود فرو می‌برد و ثروت‌ها و صنعت‌ها را در آتش خود می‌سوزاند و به خاکستر می‌نشانند. با جهانی شدن جنگ‌ها و همگانی شدن بیماری‌ها، اضطراب و دلهره همه را فرا می‌گیرد و زمینه برای ظهور یک منجی الهی کاملاً هموار می‌شود. آنگاه حضرت ولی عصر (عج) با سلاح ایمان و تقوا ظهور کرده، امنیت، آسایش و آرامش را توأم با آزادی واقعی به ارمغان می‌آورد.

۱. مراجعه شود به کتاب‌هایی که در مورد نشانه‌های ظهور منتشر شده‌اند.

مردم روی زمین که در زیر فشار جنگ و ستم و تبعیض و تحقیر به ستوه آمده‌اند، با دمیدن فجر امید و دیدن روزنه نجات، سیل آسا به سوی آن مصلح غیبی می‌شتابند و دست بیعت به دست با کفایت یداللهی‌اش می‌دهند که برای آنها خیر دنیا و آخرت را فراهم می‌سازد و آنها را از بلاها و تشویش‌های هر دو جهان می‌رهاند و برق شمشیرش، درخشیدن عدل و داد را در سطح کره خاکی نوید می‌دهد. تاریخ انقلاب‌های معاصر به ما می‌آموزد که در هر نقطه‌ای از جهان که هرج و مرج به اوج خود رسیده، مردم آن سامان به دنبال شخصی بوده‌اند که شمشیر بکشد و زمام امور را به دست بگیرد و با توسل به زور همه را به جای خود بنشانند و همه دولت‌های نظامی به همین دلیل روی کار آمده و به همین دلیل هم مردم آنها را تحمل کرده‌اند. یکی از رمزهای سقوط رژیم‌ها و تسلیم توده‌ها در برابر حضرت ولی عصر (عج) همین خواهد بود و به همین دلیل است که شعار سپاه حق «أَمِت، أَمِت» است، که هر نیرویی در برابر لشکر الهی بایستد محکوم به مرگ است، چنان که در حدیث شریف در مورد افراد و نیروهایی که در برابر سپاه قائم (عج) مقاومت کنند، آمده است:

وَمَا هُوَ - وَاللَّهِ - إِلَّا الْمَوْتُ تَحْتَ ظِلِّ الْأَسِنَّةِ!!

یاران امام زمان (علیه السلام)

به خدا سوگند، که چاره‌ای جز مرگ در زیر تیربارها ندارند.^۱

دیگر جزیه‌ای پذیرفته نیست، باید همگان در برابر پرچم حق تسلیم شوند و خود به یاری حق بشتابند، دیگر توده‌ها ستم و ستمگر را تحمل نخواهند کرد، باید همه یک دل و یک جهت برای پیاده کردن حق، و ریشه کن نمودن باطل گام بردارند. آن روز ستم‌دیده‌ها نفس راحتی می‌کشند که می‌بینند شمشیر عدالت فرق ظلم و استبداد را شکافته است.

بدین سان لشکر حق پیروز می‌شود و سپاه باطل نابود می‌گردد.

آری لشکری که به نظر نادان‌ها یک اقلیت ناچیز به حساب می‌آید، اکثریت قاطعی را تشکیل می‌دهند و همه طاغوت‌ها را نابود می‌سازند و مستضعفان و محرومان را از زیر سلطه و سیطره جنایتکاران رهایی می‌بخشند تا پرچم عدالت بر فراز جهان به اهتزاز درآید.

آری یکبار دیگر عصای موسی در دست مسیحایی حضرت بقیة الله (عج)، آثار جادویی فرعون‌های آخرالزمان را می‌بلعد و فرعونیان را در طوفان سهمگین دریای طغیان‌شان

۱. غیبت نعمانی، ص ۱۲۲؛ غیبت طوسی، ص ۲۷۷.

چهل حدیث

غرق می‌سازد. وه چه شگفتی‌ها می‌آفریند؟!۱

آری اسلحه‌های یاران حضرت مهدی(ع)، توأم با سلاح ایمان و همراه با تابوت سکینه^۱ در برابر بمب‌های اتمی و هیدروژنی و نیتروژنی می‌ایستد و بر همه آنها فائق می‌آید و حماسه‌ها می‌آفریند.

آنگاه دوران بازسازی زمین و آبادانی جهان در پرتو عدالت و آزادی فرا می‌رسد، که آن روز، روز نجات است. بارپروردگارا! به ما توفیق اطاعت و فرمانبرداری آن مصلح جهانی، توفیق خدمت در راه نشر دعوت نجات‌بخش آن منجی الهی و خدمت در زیر پرچم حق، عنایت فرما و به ما سعادت زندگی در دولت حق و تحت لوای حق در این جهان و توفیق حشر و نشر در زیر لوای حمد و در صف یاران قائم(عج) در آن سرای عنایت بفرما. آمین.

۱. برای بررسی نقش تابوت سکینه می‌توانید به کتب تاریخ و حدیث مراجعه فرمایید، از جمله: تاریخ سنی ملوک الارض و الانبیاء، ص ۷۹ و بحارالانوار، ج ۵۳، ص ۸۵.

پس از مقدمه می‌پردازیم به ذکر روایاتی، دربارهٔ
ویژگی‌های یاران امام زمان (ع):

رسول اکرم (ص) فرمودند:

«الْمَهْدِيُّ مِنَّا أَهْلَ الْبَيْتِ، يُصْلِحُهُ اللَّهُ فِي لَيْلَةٍ؛

مهدی از ما اهل بیت است، خداوند کار او را در یک شب
فراهم می‌آورد»^۱.

رسول اکرم (ص) فرمودند:

«يَكُونُ اخْتِلَافٌ عِنْدَ مَوْتِ خَلِيفَةٍ، فَيُخْرِجُ رَجُلٌ مِنْ أَهْلِ الْمَدِينَةِ
هَارِباً إِلَى مَكَّةَ، فَيَأْتِيهِ نَاسٌ مِنْ أَهْلِ مَكَّةَ فَيُخْرِجُونَهُ وَهُوَ كَارِهٌ،

۱. منتخب‌الاثار، صص ۱۴۴ و ۳۰۰، الصّواعق المرحقة، ص ۱۶۱.

فَيُبَايِعُونَهُ بَيْنَ الرُّكْنِ وَالْمَقَامِ؛

به هنگام مرگ خلیفه‌ای اختلاف پدید می‌آید، مردی از اهل مدینه به مکه می‌شتابد، پس جمعی از اهل مکه گرد او جمع می‌شوند و او را دعوت به خروج می‌کنند، در حالی که او خود اظهار تمایل نمی‌کند، پس در میان رکن و مقام با او بیعت می‌کنند.^۱

رسول اکرم (ص) فرمودند:

« طُوبَى لِمَنْ أَدْرَكَ قَائِمَ أَهْلِ بَيْتِي وَهُوَ مُقْتَدٍ بِهِ قَبْلَ قِيَامِهِ،
يَتَوَلَّى وَلِيَّهُ وَ يَتَبَرَّأُ مِنْ عَدُوِّهِ، وَ يَتَوَلَّى الْأُئِمَّةَ الْهَادِينَ مِنْ قَبْلِهِ.
أُولَئِكَ رُفَقَائِي، وَ ذَوُو وَدِّي وَ مَوَدَّتِي، وَ أَكْرَمُ أُمَّتِي عَلَى يَوْمِ
الْقِيَامَةِ؛

خوشا به سعادت کسی که قائم اهل بیت مرا درک کند
و پیش از قیام آن حضرت به او اقتدا کند، دوستان او
را دوست بدارد و از دشمنان او بیزاری بجوید و امامان
پیش از او را به امامت و پیشوایی بپذیرد. آنها دوستان من
هستند که مورد محبت و علاقه من هستند و آنها تا روز

۱. الامام المهدي، ص ۷۱، المهدي، ص ۱۵۲.

یاران امام زمان (علیه السلام)

قیامت نزد من گرامی ترین افراد امت هستند»^۱.

* * *

رسول اکرم (ص) فرمودند:

« طُوبَى لِمَنْ لَقِيَهِ، وَ طُوبَى لِمَنْ أَحَبَّهُ، وَ طُوبَى لِمَنْ قَالَ بِهِ. يُنَجِّيهُمُ اللَّهُ مِنَ الْهَلَكَةِ. وَ بِالْإِقْرَارِ بِاللَّهِ وَ بِرَسُولِهِ، وَ بِجَمِيعِ الْأَئِمَّةِ يَفْتَحُ اللَّهُ لَهُمُ الْجَنَّةَ. مَثَلُهُمْ فِي الْأَرْضِ كَمَثَلِ الْمِسْكِ الَّذِي يَسْطَعُ رِيحُهُ فَلَا يَتَغَيَّرُ أَبَدًا، وَ مَثَلُهُمْ فِي السَّمَاءِ كَمَثَلِ الْقَمَرِ الْمُنِيرِ الَّذِي لَا يُطْفَأُ أَبَدًا؛

خوشا به حال کسی که او را دیدار کند، خوشا به سعادت کسی که او را دوست بدارد و خوشا به حال آنکه به او معتقد باشد. خداوند آنها را از هلاکت نجات می بخشد و به سبب اقرار به خدا و پیامبر خدا (ص) و امامان معصوم (ع)، خداوند درهای بهشت را به روی آنها باز می کند، مثل آنها در روی زمین مانند مثل مشک است که فضا را خوشبو می سازد و خود هرگز تغییر نمی یابد و مثل آنها در آسمان ها مثل ماه تابان است که تابش و

۱. غیبت شیخ طوسی، ص ۲۷۵، منتخب الاثر، ص ۵۱۱.

درخشش آن هرگز به تاریکی نمی گراید».^۱

* * *

رسول اکرم (ص) فرمودند:

«يَخْرُجُ النَّجَبَاءُ مِنْ مِصْرَ، وَ الْأَبْدَالُ مِنَ الشَّامِ، وَ عَصَائِبُ
أَهْلِ الْعِرَاقِ رُهَبَانٌ بِاللَّيْلِ لُيُوثٌ بِالنَّهَارِ، كَأَنَّ قُلُوبَهُمْ زُبُرُ الْحَدِيدِ،
فَيُبَايِعُونَهُ بَيْنَ الرُّكْنِ وَ الْمَقَامِ؛

نجبا از مصر، ابدال^۲ از شامات و گروه‌هایی از عراق
بیرون می آیند، که راهبان شب و شیران روز هستند،
دل‌هایشان چون فولاد سخت است. در میان رکن و مقام
با او بیعت می کنند».^۳

* * *

امام باقر (ع) در همین رابطه فرمودند:

«يُبَايِعُ الْقَائِمَ بَيْنَ الرُّكْنِ وَ الْمَقَامِ ثَلَاثُمِئَةً وَ نِيفُ رَجُلٍ، عِدَّةَ

۱. بشارة الاسلام، ص ۹، بحار الانوار، ج ۵۲، ص ۳۱۱.

۲. ابدال به گروهی از بندگان شایسته خدا می گویند که هرگز روی
زمین از آنها خالی نباشد، چون یکی از آنها از دنیا برود، خداوند یکی
دیگر را به جای او بگمارد و به همین جهت به آنها ابدال گفته می شود.
(مجمع البحرین، ص ۴۲۵)

۳. اختصاص مفید، ص ۲۰۸، بحار الانوار، ج ۵۲، ص ۳۰۴.

یاران امام زمان (علیه السلام)

أَهْلِ بَدْرٍ، فِيهِمُ النَّجَبَاءُ مِنْ أَهْلِ مِصْرَ، وَ الْأَبْدَالُ مِنْ أَهْلِ الشَّامِ،
وَالْأَخْيَارُ مِنْ أَهْلِ الْعِرَاقِ؛

یصد و اندی نفر، به تعداد اهل بدر (۳۱۳ نفر) در میان
رکن و مقام با قائم (عج) بیعت می کنند. که نجبای مصر،
ابدال شام و اخیار اهل عراق در میان آنهاست»^۱.

رسول گرامی اسلام (ص) نیز همین تعبیر را فرموده اند:

«يَخْرُجُ إِلَيْهِ النَّجَبَاءُ مِنْ مِصْرَ، وَ عَصَائِبُ أَهْلِ الْمَشْرِقِ، حَتَّى
يَأْتُوا مَكَّةَ فَيُبَايِعُونَهُ؛

نجبای مصر و علمای مشرق زمین به سوی او می شتابند،
تا به مکه آمده و با او بیعت می کنند»^۲.

رسول اکرم (ص) فرمودند:

«إِذَا قَامَ قَائِمُنَا، جَمَعَ اللَّهُ لَهُ أَهْلَ الْمَشْرِقِ وَ أَهْلَ الْمَغْرِبِ،
فَيُجْمَعُونَ لَهُ كَمَا يَجْتَمِعُ قَزَعُ الْخَرِيفِ. فَأَمَّا الرُّفَقَاءُ فَمِنْ أَهْلِ
الْكُوفَةِ، وَ أَمَّا الْأَبْدَالُ فَمِنْ أَهْلِ الشَّامِ؛

هنگامی که قائم ما قیام کند، خداوند اهل مشرق و مغرب

۱. بحار الانوار، ج ۵۲، ص ۳۳۴، کشف الغمّه، ج ۳، ص ۲۶۹.

۲. کشف الغمّه، ج ۳، ص ۲۶۹، المهدی، ص ۲۱۷.

را در اطراف او گرد می‌آورد، آن‌سان که ابرهای پاییزی
گرد می‌آید، امّا، یاران از اهل کوفه هستند و ابدال از
شامات».^۱

امیرمؤمنان(ع) در این باره فرمودند:
«جَيْشُ الْغَضَبِ قَوْمٌ يَأْتُونَ فِي آخِرِ الزَّمَانِ، قَزَعُ كَقَزَعِ الْخَرِيفِ:
الرَّجُلُ، وَالرَّجُلَانِ، وَالثَّلَاثَةُ مِنْ كُلِّ قَبِيلَةٍ، حَتَّى يَبْلُغَ التُّسْعَةُ. أَمَّا
وَاللَّهِ، إِنِّي لَأَعْرِفُ أَمِيرَهُمْ وَاسْمَهُ، وَ مُنَاخَ رِكَابِهِمْ؛
سپاه غضب (یعنی سپاهی که مظهر خشم الهی است)
قومی هستند در آخر الزمان، که از هر قبیله‌ای یک، دو،
سه نفر می‌آیند تا به نه نفر برسند، که چون ابر پاییزی به
صورت پراکنده می‌آیند. به خدا سوگند من امیر آنها را
می‌شناسم و اسمش را می‌دانم، و می‌دانم که هر گروهی
کجا منزل می‌کنند».^۲

۱. منتخب‌الاثار، ص ۴۷۷، الصّواعق المحرقة، ص ۱۶۳.

۲. غیبت نعمانی ص ۱۶۸، بشارة الاسلام، ص ۴۲.

یاران امام زمان (علیه السلام)

رسول اکرم (ص) فرمودند:

« يَجْمَعُهُمُ اللَّهُ مِنْ مَشْرِقِهَا إِلَى مَغْرِبِهَا فِي أَقَلِّ مِمَّا يُتَمُّ الرَّجُلُ عَيْنِيهِ، عِنْدَ بَيْتِ اللَّهِ الْحَرَامِ، فَبَيْنَا أَهْلُ مَكَّةَ كَذَلِكَ يَقُولُونَ: كَبَسْنَا السُّفْيَانِيَّ، ثُمَّ يُشْرِفُونَ فَيَنْظُرُونَ إِلَى قَوْمٍ حَوْلَ الْبَيْتِ الْحَرَامِ، وَ قَدْ انْجَلَى عَنْهُمْ الظَّلَامُ، وَ لَاحَ لَهُمُ الصُّبْحُ، وَ صَاحَ بَعْضُهُمْ بِبَعْضٍ: النَّجَاةُ! وَ أَشْرَفَ النَّاسُ يَنْظُرُونَ وَ أَمْرَاؤُهُمْ يُفَكِّرُونَ؛

خدای تبارک و تعالی آنها را در کمتر از چشم به هم زدن، در کنار خانه خدا - بیت الله الحرام - گرد می آورد. مردم مکه گرد هم آمده و از لشکر سفیانی سخن می گویند که چگونه آنها را محاصره کرده و در زیر ضربات خود لگدمال نموده، یک مرتبه چشم باز می کنند و می بینند که قومی در اطراف کعبه گرد آمده اند و کابوس لشکر سفیانی از بالای سرشان برطرف شده است و فجر امید طلوع کرده است. آنگاه یکدیگر را صدا می کنند و می گویند: نجات، نجات. مردم گرد آمده، تماشا می کنند و می بینند که امیرهایشان در اندیشه نجات مردم در بند هستند»^۱.

۱. الملاحم و الفتن، ص ۱۲۱، الزام الناصب، ص ۲۰۰.

آنگاه پیامبر اکرم (ص) مسیر حرکت یاران حضرت بقیّة الله را بیان فرمودند:

«أَوَّلُهُمْ مِنَ الْبُصْرَةِ وَآخِرُهُمْ مِنَ الْيَمَامَةِ؛
نخستین آنها از بصره و آخرین آنها از یمانه خواهد
بود».^۱

رسول اکرم (ص) فرمودند:

«مَا مِنْ بَلَدَةٍ إِلَّا يَخْرُجُ مِنْهَا مَعَهُ طَائِفَةٌ، إِلَّا أَهْلُ الْبُصْرَةِ فَإِنَّهُ
لَا يَخْرُجُ مَعَهُ مِنْهَا أَحَدٌ؛

هیچ شهری نیست جز اینکه گروهی از آن شهر همراه او
خارج می شوند. به جز بصره، که حتی یک نفر نیز از آنجا
با آن حضرت همراهی نمی کند!»^۲

امیر مؤمنان (ع) فرمودند:

«لَا تَتَّخِذَنَّ عَنْهُ إِذَا وَفَّقْتَ لَهُ، وَلَا تُجِيزَنَّ عَنْهُ إِذَا هُدَيْتَ إِلَيْهِ؛
از او تخلف نکن، اگر او را درک کنی و از او مگذر اگر

۱. الملاحم و الفتن، ص ۱۱۹، بشارة الاسلام، ص ۲۲۱.

۲. بحار الانوار، ج ۵۲، ص ۳۰۷، الزام الناصب، ص ۲۲۶.

یاران امام زمان (علیه السلام)

به سوی او هدایت شدی».^۱

امیر مؤمنان (ع) روز پیروزی سپاه اسلام در جنگ جمل فرمودند:

« وَ لَقَدْ شَهِدْنَا فِي عَسْكَرِنَا هَذَا، أَقْوَامٌ فِي أَضْلَابِ الرُّجَالِ وَ أَرْحَامِ النِّسَاءِ، سَيَزَعُفُ بِهِمُ الزَّمَانُ وَ يَقْوَى بِهِمُ الْإِيمَانُ؛ ... در این جنگ در میان سپاه ما افرادی حضور داشتند که در صلب‌های پدران و رحم‌های مادران هستند که گذشت زمان آنها را بیرون می‌آورد و ایمان به دست آنها نیرو می‌گیرد».^۲

منظور امیر مؤمنان (ع) یاران حضرت ولی عصر (عج) هستند که خداوند آنها را برای تقویت اسلام و ایمان در آخر الزمان ذخیره نموده است و باز در جنگ نهروان در همین زمینه فرموده‌اند:

« وَ الَّذِي فَلَقَ الْحَبَّةَ وَ بَرَأَ النَّسَمَةَ، لَقَدْ شَهِدْنَا فِي هَذَا الْمَوْقِفِ

۱. بشارة الاسلام، ص ۵۴.

۲. نهج البلاغه، ج ۱، ص ۴۴.

أُنَاسٌ لَمْ يَخْلُقِ اللَّهُ آبَاءَهُمْ وَلَا أَجْدَادَهُمْ... قَوْمٌ يَكُونُونَ فِي
آخِرِ الزَّمَانِ يَشْرِكُونَنَا فِي مَا نَحْنُ فِيهِ، وَ يُسَلِّمُونَ عَلَيْنَا. فَأُولَئِكَ
شُرَكَائُنَا فِي مَا نَحْنُ فِيهِ حَقًّا حَقًّا؛

قسم به پروردگاری که دانه را شکافت و انسان را آفرید،
امروز در نبرد بی امان ما انسان‌هایی شرکت کردند که
هنوز خداوند پدران و نیاکانشان را نیافریده است. آنها
قومی هستند که در آخر الزمان می‌آیند و در کار ما سهیم
می‌شوند و به ما درود می‌فرستند. آنها به راستی در جهاد
ما سهیم هستند»^۱.

امیر مؤمنان در حدیث دیگری در همین باره فرمودند:
« إِذَا هَلَكَ الْخَاطِبُ وَ رَاغَ الصَّاحِبُ وَ بَقِيَتْ قُلُوبٌ تَقَلُّبُ: مِنْ
مُخْصِبٍ وَ مُجْدِبٍ، هَلَكَ الْمُتَمَنُّونَ وَ اضْمَحَلَّ الْمُضْمَحِلُّونَ، وَ
بَقِيَ الْمُؤْمِنُونَ وَ قَلِيلٌ مَا يَكُونُ: ثَلَاثُمِئَةٍ أَوْ يَزِيدُونَ وَ تُجَاهِدُ
مَعَهُمْ عِصَابَةٌ جَاهَدَتْ مَعَ رَسُولِ اللَّهِ (ص) يَوْمَ بَدْرٍ وَ لَمْ تُقْتَلْ وَ
لَمْ تَمُتْ؛

هنگامی که جاهد طلبان بمیرند، زمامداران منحرف شوند و

۱. بحار الانوار، ج ۵۲، ص ۱۳۱، الزام الناصب، ص ۱۳۸.

یاران امام زمان (علیه السلام)

دل‌ها به افراط و تفریط بگرایند، آنها که با حق در افتند نابود می‌شوند و فقط مؤمنان باقی می‌مانند که تعدادشان در حدود سیصد و کمی بیشتر است (۳۱۳ نفر) که همراه آنها گروهی جهاد می‌کنند که در جنگ بدر، همراه پیامبر (ص) جنگیدند و کشته نشدند و به اجل طبیعی نیز از بین نرفتند»^۱.

* * *

امیر مؤمنان (ع) فرمودند:

«يُؤَلَّفُ اللَّهُ قُلُوبَهُمْ، وَ لَا يَسْتَوْحِشُونَ إِلَى أَحَدٍ، وَ لَا يَفْرَحُونَ بِأَحَدٍ دَخَلَ فِيهِمْ عَلَى عِدَّةِ أَصْحَابِ بَدْرٍ، لَمْ يَسْبِقَهُمُ الْأَوَّلُونَ وَ لَا يُذَرِّكُهُمُ الْآخِرُونَ، وَ عَلَى عِدَّةِ أَصْحَابِ طَالُوتَ الَّذِينَ جَاوَزُوا النَّهْرَ؛

خداوند دل‌های آنها را تألیف می‌کند (انس و الفت می‌بخشد) آنها از رفتن کسی وحشت نمی‌کنند و از آمدن کسی ابراز مسرت نمی‌نمایند. تعداد آنها به شماره اصحاب بدر است (۳۱۳ نفر) که آنها در میان گذشتگان، نظیر نداشتند و در آینده نیز نظیر نخواهند داشت و شماره

۱. بحار الانوار، ج ۵۲، ص ۱۳۷، غیبت نعمانی، ص ۱۰۳.

آنها مطابق تعداد اصحاب طالوت است که (تعداد ۳۱۳ نفرشان) از آب رودخانه گذشتند.^۱

* * *

امیر مؤمنان (ع) فرمودند:

« هُمُ الْمَفْقُودُونَ عَنْ فُرُشِهِمُ الَّذِينَ قَالَ اللَّهُ تَعَالَى فِيهِمْ: [أَيْنَ مَا تَكُونُوا يَأْتِ بِكُمْ اللَّهُ جَمِيعاً]؛

آنها [اصحاب مهدی (ع)] در رختخواب‌هایشان ناپدید می‌شوند، که خدای تبارک و تعالی در حق آنها فرموده است: «هر کجا باشید خداوند همه شما را می‌آورد»^۲».

* * *

امام صادق (ع) فرمودند:

« إِذَا أُذِنَ لِلْإِمَامِ دَعَا اللَّهَ بِاسْمِهِ (أَيَّ بِاسْمِ اللَّهِ الْأَعْظَمِ) فَاتِيَحَتْ لَهُ صَحَابَتُهُ، وَ هُمْ أَصْحَابُ الْأَلْوِيَةِ: فَمِنْهُمْ مَنْ يُفْتَقَدُ عَنْ فِرَاشِهِ لَيْلاً فَيُضْبِحُ فِي مَكَّةَ، وَ مِنْهُمْ مَنْ يُرَى يَسِيرُ فِي السَّحَابِ نَهَاراً؛

۱. بشارة الاسلام، صص ۸۹، ۲۰۰ و منتخب الاثر، ص ۱۶۶.

۲. سورة بقره، آیه ۱۴۸.

۳. غیبت نعمانی، ص ۱۶۸، بحار الانوار، ج ۵۲، صص ۲۳۹، ۲۸۶، ۳۱۶، ۳۲۳، ۳۴۲، ۳۶۸.

یاران امام زمان (علیه السلام)

هنگامی که به امام (ع) فرمان ظهور برسد، خدا را به اسم اعظمش می خواند و همه یارانش از سراسر جهان گرد می آیند، که آنها یاران پرچمدار او هستند، گروهی از آنها شبانه از رختخوابشان ناپدید می شوند که روی ابرها راه می روند»^۱.

امام صادق (ع) نیز در تفسیر آیه شریفه «أَيْنَ مَا تَكُونُوا يَأْتِ بِكُمُ اللَّهُ جَمِيعاً» فرمودند:

« نَزَلَتْ فِي الْقَائِمِ وَ أَصْحَابِهِ، يَجْتَمِعُونَ عَلَى غَيْرِ مِيعَادٍ؛ این آیه در حق حضرت قائم (عج) و یاران او نازل شده که بدون وعده قبلی گرد هم می آیند»^۲.

و امام صادق (ع) در حدیث دیگری فرمودند:

« يَجْمَعُهُمُ اللَّهُ فِي لَيْلَةٍ، فَمَنْ اسْتَطَاعَ الْمَسِيرَ سَارَ، وَ مَنْ لَمْ يَسْتَطِعْ فَقَدْ عَنِ فَرَاشِهِ؛ خداوند آنها را در یک شب گرد می آورد، هر کس

۱. غیبت نعمانی، ص ۱۶۸، بحار الانوار، ج ۵۲، صص ۲۸۶، ۳۶۸.

۲. غیبت نعمانی، ص ۱۲۸، الامام المهدي، ص ۳۲.

بتواند به سوی او می‌شتابد و هر کس نتواند شبانه در رختخوابش ناپدید می‌شود»^۱.

* * *

امیر مؤمنان (ع) با تأکید و توضیح بیشتر در این زمینه فرمودند:

« إِنَّهُمْ لَمُفْتَقِدُونَ عَنْ فِرَاشِهِمْ لَيْلًا، فَيُضْبِحُونَ بِمَكَّةَ، وَبَعْضُهُمْ يَسِيرُ فِي السَّحَابِ نَهَارًا، يُعْرِفُ اسْمَهُ وَاسْمَ أَبِيهِ وَحُلِيِّتَهُ وَنَسَبُهُ؛

آنها شبانه از رختخواب‌هایشان ناپدید می‌شوند و صبح در مکه حاضر می‌شوند و برخی از آنها در روز روشن بر فراز ابرها راه می‌روند، آنها با نام، نام پدر، لقب و دیگر خصوصیاتشان شناخته می‌شوند»^۲.

* * *

امیر مؤمنان (ع) فرمودند:

« وَاللَّهِ إِنِّي لَا أَعْرِفُهُمْ بِأَسْمَائِهِمْ وَأَسْمَاءِ آبَائِهِمْ وَقَبَائِلِهِمْ وَحُلَاهُمْ وَمَوَاقِعِ مَنَازِلِهِمْ وَمَرَاتِبِهِمْ وَهُمْ الْمَفْقُودُونَ عَنْ فُرُشِهِمْ

۱. بحارالانوار، ج ۵۲، صص ۳۱۶، ۳۴۱.

۲. غیبت نعمانی، ص ۱۶۸ و بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۲۸۶.

یاران امام زمان (علیه السلام)

وَقَبَائِلِهِمْ، السَّائِرُونَ فِي لَيْلِهِمْ وَنَهَارِهِمْ إِلَى مَكَّةَ، وَ ذَلِكَ عِنْدَ
إِسْتِمَاعِ الصَّوْتِ فِي السَّنَةِ الَّتِي يَظْهَرُ فِيهَا أَمْرُ اللَّهِ وَ هُمْ الْقَضَاءُ وَ
الْحُكَّامُ عَلَى النَّاسِ؛

به خدا سوگند من آنها را با نام، نام پدر، قبیله، لباس، اسلحه،
محل اقامت و مراتب علمی و عملی شان می شناسم. آنها
هستند که از میان رختخواب و خانواده هایشان ربوده می شوند
و به سوی مکه برده می شوند و آن هنگامی است که صدا
(ندای جبرئیل) شنیده شود و آنها حاکم شرع و قاضی های
مردم [از طرف حضرت ولی عصر (عج)] هستند.^۱

* * *

رسول اکرم (ص) در وصف آنها فرمودند:

« إِنِّي لَأَعْرِفُ أَسْمَاءَهُمْ وَ أَسْمَاءَ آبَائِهِمْ، وَ أَسْمَاءَ خِيُولِهِمْ وَ هُمْ
خَيْرُ فَوَارِسٍ عَلَى ظَهْرِ الْأَرْضِ. أَوْ مِنْ خَيْرِ فَوَارِسٍ عَلَى ظَهْرِ
الْأَرْضِ؛

من آنها را با نام، نام پدران و نام اسب هایشان می شناسم، که
آنها [از] بهترین اسب سواری های روی زمین هستند.^۲

۱. بشارة الاسلام، ص ۲۰۸، الزام الناصب، ص ۱۹۹.

۲. الزام و الناصب، ص ۱۷۸.

امام صادق (ع) فرمودند:

« لَقَدْ كَانَ يَعْرِفُهُمْ بِأَسْمَائِهِمْ وَأَسْمَاءِ آبَائِهِمْ؛

آری، [پیامبر (ص)] آنها را با نام و نام پدرانشان می شناخت».^۱

* * *

سپس افزودند:

« وَ كُلُّ مَا عَرَفَهُ أَمِيرُ الْمُؤْمِنِينَ فَقَدْ عَرَفَهُ الْحَسَنُ، وَ كُلُّ مَا عَرَفَهُ الْحَسَنُ فَقَدْ عَرَفَهُ الْحُسَيْنُ، وَ كُلُّ مَا عَرَفَهُ الْحُسَيْنُ فَقَدْ عَلِمَهُ عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ، وَ كُلُّ مَا عَلِمَهُ عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ فَقَدْ عَلِمَهُ مُحَمَّدُ بْنُ عَلِيٍّ فَقَدْ عَرَفَهُ وَ عَلِمَهُ صَاحِبُكُمْ (یعنی نفسه...) قَالَ صَاحِبُهُ: مَكْتُوبٌ؟ فَقَالَ الصَّادِقُ عَلَيْهِ السَّلَامُ: مَكْتُوبٌ فِي كِتَابٍ مَحْفُوظٍ فِي الْقَلْبِ، مُثَبَّتٌ فِي الذِّكْرِ لَا يُنْسَى! »

آنچه امیر مؤمنان (ع) می دانست حسن (ع) نیز می دانست،
آنچه حسن (ع) می دانست حسین (ع) نیز می دانست، آنچه
حسین (ع) می دانست علی بن الحسین (ع) نیز می دانست،
آنچه علی بن الحسین (ع) می دانست محمد بن علی (ع)
نیز می دانست و آنچه محمد بن علی (ع) می دانست

۱. بشارة الاسلام، ص ۲۰۸، الزام الناصب، ص ۱۹۹.

یاران امام زمان (علیه السلام)

صاحب شما نیز می‌داند (یعنی خود آن بزرگوار).
ابوبصیر پرسید: آیا در کتابی نوشته شده؟ فرمود:
آری مکتوب است در کتابی که در اعماق دل محفوظ
است، آن چنان در دل نقش بسته که هرگز فراموش
نمی‌شود.^۱

امام جواد (ع) از پدران بزرگوارشان نقل می‌کنند:
«مَعَ الْقَائِمِ صَحِيفَةٌ مَخْتُومَةٌ، فِيهَا عَدَدٌ مِنْ أَصْحَابِهِ بِأَسْمَائِهِمْ وَ
بُلْدَانِهِمْ، وَ طَبَائِعُهُمْ، وَ حُلَاهُمْ وَ كُنَاهُمْ. هُمْ كَرَارُونَ مُجِدُّونَ فِي
طَاعَةِ اللَّهِ وَ طَاعَتِهِ؛

همراه قائم (ع) صحیفه مهر شده‌ای هست که اسامی
یارانش همراه با ویژگی‌ها، شهر، زینت و کنیه‌هایشان در
آن نوشته شده، آنها سلحشورانی هستند که در اطاعت
خدا و پیامبر (ص) سخت‌کوش هستند.^۲

امیرمؤمنان (ع) به هنگام گفت‌وگو از یاران امام مهدی (ع)
فرمودند:

۱. بشارة الاسلام، ص ۲۰۸.

۲. بشارة الاسلام، ص ۹، الزام الناصب، ص ۶۳.

« أَلَا بِأَبِي وَأُمِّي مِنْ عِدَّةِ أَسْمَاؤُهُمْ فِي السَّمَاءِ مَعْرُوفَةٌ وَفِي الْأَرْضِ مَجْهُولَةٌ! »

پدر و مادرم فدای گروهی باد که اسامی آنها در آسمان معروف است و در زمین ناشناخته هستند.^۱

* * *

امیرمؤمنان (ع) فرمودند:

« يُجَاهِدُهُمْ فِي اللَّهِ قَوْمٌ أَذِلَّةٌ عِنْدَ الْمُتَكَبِّرِينَ، فِي الْأَرْضِ مَجْهُولُونَ، وَفِي السَّمَاءِ مَعْرُوفُونَ؛ »

با آنها [کافران] قومی نبرد می کند که در نظر مستکبران خوار و زبون هستند. در آسمان معروف و در زمین مجهول هستند.^۲

* * *

امیرمؤمنان (ع) فرمودند:

« قَوْمٌ لَمْ يَمُنُّوا عَلَى اللَّهِ بِالصَّبْرِ، وَلَمْ يَسْتَغْظَمُوا بِذَلِّ أَنْفُسِهِمْ فِي الْحَقِّ، حَتَّى إِذَا وَافَى وَارِدُ الْقَضَاءِ وَانْقِطَاعُ الرَّجَاءِ جَلَوْا »

۱. نهج البلاغه، ج ۲، ص ۱۲۶، بشارة الاسلام، ص ۸۳.
۲. نهج البلاغه، ج ۱، ص ۱۹۶ و ینابیع الموده، ج ۳، ص ۹۵.

یاران امام زمان (علیه السلام)

بَصَائِرَهُمْ عَنْ أَسْيَافِهِمْ، وَ دَانُوا لِرَبِّهِمْ بِأَمْرِ وَاعِظِهِمْ. كُلُّهُمْ لُيُوثٌ
قَدْ خَرَجُوا مِنْ غَابَاتِهِمْ، لَوْ أَنَّهُمْ هَمُّوا بِإِزَالَةِ الْجِبَالِ لِأَزَالُوهَا
مِنْ مَوَاضِعِهَا! فَهُمْ الَّذِينَ وَحَّدُوا اللَّهَ حَقَّ تَوْحِيدِهِ. لَهُمْ فِي اللَّيْلِ
أَصْوَاتٌ كَأَصْوَاتِ التَّوَاكِلِ حُزْناً مِنْ خَشْيَةِ اللَّهِ، قُوَّامٌ بِاللَّيْلِ صَوَّامٌ
بِالنَّهَارِ، كَأَنَّمَا دَأْبُهُمْ دَأْبٌ وَاحِدٌ. قُلُوبُهُمْ مُجْتَمِعَةٌ بِالْمَحَبَّةِ وَ
النَّصِيحَةِ؛

آنها قومی هستند که با صبر و شکیبایی خود بر خدا
منت نمی‌نهند، و جانبازی خود را در راه حق بزرگ
نمی‌شمارند، هنگامی که حادثه‌ای روی دهد و زمینه یأس
پیش آید، دیده‌هایشان را از برق شمشیر جلوه می‌دهند و
به فرمان امامشان به پروردگار خود تقرب می‌جویند. آنها
همگی شیرهای ژبانی هستند که از جنگل‌های خود بیرون
آمده‌اند، اگر اراده کنند که کوه‌ها را از جای خود بر کنند،
بی‌تردید انجام می‌دهند! آنها به حقیقت به توحید خدا
راه یافته‌اند. برای آنها در دل شب از ترس خدا ناله‌هایی
است چون ناله مادران داغ‌پسر دیده، آنان شب‌زنده‌داران
در دل شب و روزه‌داران در طول روز هستند. گویی
اخلاق و آداب آنها یکی است. دل‌های آنها بر محبت و

شفقت و خیرخواهی گرد آمده است»^۱.

* * *

به گونه دیگری نیز این حدیث، روایت شده است که
آغاز آن چنین است:

«إِذَا قَامَ تَجْتَمِعُ إِلَيْهِ أَصْحَابُهُ عَلَى عِدَّةِ أَهْلِ بَدْرِ وَأَصْحَابِ
طَالُوتَ، وَهُمْ ثَلَاثُمِئَةٍ وَثَلَاثَةَ عَشَرَ رَجُلًا، كُلُّهُمْ لُيُوثٌ؛
هنگامی که قیام کند، اصحاب او که به تعداد اصحاب
بدر و اصحاب طالوت ۳۱۳ نفر هستند، به دور او
گرد می آیند که آنها شیر ژبانی هستند که از پیشه های
خود خارج شده اند...»^۲

* * *

امیر مؤمنان (ع) فرمودند:

«إِنَّهُمْ يَجْتَمِعُونَ مِنْ مَطْلَعِ الشَّمْسِ وَ مَغْرِبِهَا، فِي نِصْفِ لَيْلَةٍ،
إِلَى مَكَّةَ؛

آنها در نیمی از یک شب از شرق و غرب دنیا به سوی

۱. بشارة الاسلام، ص ۲۲۰، الزام الناصب، ص ۱۹۹.

۲. الزام الناصب، ص ۱۹۹.

یاران امام زمان (علیه السلام)

مکه می‌شتابند و در آنجا گرد می‌آیند»^۱.

* * *

امیر مؤمنان (ع) فرمودند:

« أَصْحَابُ الْقَائِمِ شَبَابٌ لَا كُھُولَ فِيهِمْ، إِلَّا مِثْلَ الْكُخْلِ فِي الْعَيْنِ
وَ الْمِلْحِ فِي الزَّادِ، وَ أَقْلُ الزَّادِ الْمِلْحُ؛

یاران قائم همه جوان هستند، در میان آنها پیرمرد یافت
نمی‌شود، مگر مانند سرمه در چشم و نمک در طعام، که
کمتر از هر ماده‌ای در طعام، نمک آنست»^۲.

* * *

امیر مؤمنان (ع) فرمودند:

« لَا يَزَالُ النَّاسُ يُنْقِضُونَ حَتَّى لَا يُقَالَ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، إِلَّا
مُسْتَخْفِيًّا، ثُمَّ يَأْتِي اللَّهُ بِقَوْمٍ صَالِحِينَ... أُولَئِكَ هُمُ خِيَارُ الْأُمَّةِ مَعَ
أَبْرَارِ الْعِثْرَةِ... فَإِذَا كَانَ ذَلِكَ ضَرَبَ يَغْسُوبُ الدِّينِ بِذَنْبِهِ، فَيَنْبَعَثُ
اللَّهُ قَوْمًا مِنْ أَطْرَافِهَا، يَجْمَعُهُمُ اللَّهُ كَيْفَ يَشَاءُ، فَيَتَوَافَدُونَ مِنْ
الْآفَاقِ ثَلَاثِمِئَةٍ وَ ثَلَاثَةِ عَشَرَ، حَتَّى أَنَّ الرَّجُلَ لَيَخْتَبِي فَلَا يَفُكُّ

۱. بشارة الاسلام، ص ۲۲۳.

۲. غیبت نعمانی، ص ۱۷۰، منتخب‌الاثار، ص ۴۸۴.

حَبَوْتُهُ حَتَّى يُبْلِغَهُ اللهُ ذَلِكَ؛

هر روزی که می‌گذرد مردم از دین می‌کاهند، تا جایی که کلمه طَّيِّبَةُ «لا اله الا الله» جز در خفاء گفته نمی‌شود. سپس خداوند قومی شایسته و صالح می‌آورد که آنها بهترین امت، و همراه با نیکان اهل بیت هستند... آنگاه پیشوای دین و امام مسلمانان آنها را به سوی خود فرا می‌خواند و خداوند طبق مشیت خود آنها را گرد می‌آورد. آنگاه تعداد ۳۱۳ نفر از اقطار و اکناف جهان به سوی او می‌شتابند، آنقدر شتابان می‌آیند که برخی از آنها [در حالی که] جامه‌اش را به خودش می‌پیچد و آن را، باز نکرده، خداوند او را به مکه معظمه می‌رساند!»^۱.

امیر مؤمنان (ع) صحنه اجتماع یاران حضرت ولی عصر (عج) را در مکه معظمه در برابر دیدگان ما ترسیم می‌کنند و می‌فرمایند:

«كَأَنِّي أَنْظَرُ إِلَيْهِمْ، وَالزَّيُّ وَاحِدٌ، وَالْقَدُّ وَاحِدٌ، وَالْجَمَالُ وَاحِدٌ، وَاللِّبَاسُ وَاحِدٌ! كَأَنَّمَا يَطْلُبُونَ شَيْئًا ضَاعَ مِنْهُمْ. فَهُمْ

۱. منتخب‌الاثار، صص ۱۶۴ و ۴۷۶، بشارة الاسلام، صص ۳۹، ۴۱ و ۲۰۴

یاران امام زمان (علیه السلام)

مُتَحَيِّرُونَ فِي أَمْرِهِمْ، حَتَّى يَخْرُجَ إِلَيْهِمْ مِنْ تَحْتِ سِتَارِ الْكَعْبَةِ
فِي آخِرِهَا، رَجُلٌ أَشْبَهُ النَّاسِ بِرَسُولِ اللَّهِ (ص) خَلْقاً وَ خُلُقاً وَ
حُسْنًا وَ جَمَالاً، فَيَقُولُونَ: أَنْتَ الْمَهْدِيُّ؟! فَيُجِيبُهُمْ وَ يَقُولُ: أَنَا
الْمَهْدِيُّ، بَايَعُوا؛

گویی آنها را با چشم خود می بینم که همه یک رنگ و
یک قد، جمالشان یکی و جامه شان یکی است. گویی
همه یک دل و یک جهت به دنبال گمشده ای می گردند و
در حق خود حیران و در کار خود شتابان هستند، که یک
مرتبه مردی از آخر دیوار کعبه پدیدار می شود که از زیر
پرده کعبه بیرون می آید، که از نظر سیما، سیرت، صورت،
خلقت و اخلاق، شبیه ترین مردم به رسول اکرم (ص)
است. از او می پرسند: آیا تو مهدی هستی؟ می فرمایند:
آری، من مهدی هستم. پس همگی با او بیعت می کنند»^۱.

* * *

امیر مؤمنان (ع) در تفسیر آیه شریفه:

[يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا مَنْ يَرْتَدَّ مِنْكُمْ عَنْ دِينِهِ، فَسَوْفَ يَأْتِي اللَّهَ
بِقَوْمٍ يُحِبُّهُمْ وَ يُحِبُّونَهُ...]

۱. الملاحم و الفتن، ص ۱۲۲.

[ای کسانی که ایمان آورده‌اید! هر کس از شما از دین خود باز گردد، خداوند به زودی قومی دیگر می‌آورد که او را دوست می‌دارند، و او نیز آنها را دوست می‌دارد، که در برابر مؤمنان، زبون (متواضع) و در برابر کافران، سخت و خشن هستند. در راه خدا جهاد می‌کنند و از سرزنش سرزنش کنندگان باکی ندارند]^۱ فرمودند:

« هُمْ أَصْحَابُ الْقَائِمِ؛

آنها اصحاب قائم هستند».^۲

تفسیر این آیه را از رسول اکرم (ص) نیز سؤال کردند، با دست مبارک بر پشت «جناب سلمان» زدند و فرمودند:

« هَذَا وَ ذَوُوهُ! ثُمَّ قَالَ: لَوْ كَانَ الدِّينُ مُعَلَّقًا بِالثَّرِيَّا لَتَنَاوَلَهُ رِجَالٌ مِنْ أُنْبَاءِ فَارِس؛

او و منسوبان به او هستند (او و کسان او هستند)، سپس فرمود: اگر علوم دینی در ثریا باشد، مردانی از اهل فارس (ایران) به آن دسترسی پیدا می‌کنند».^۳

۱. سورة مائدة، آیه ۵۴.

۲. منتخب‌الاثار، ص ۴۷۵، منابع الموده، ج ۳، ص ۷۷.

۳. همان مدرک.

یاران امام زمان (علیه السلام)

امیرمؤمنان (ع) درباره اصحاب کهف فرمودند:

« إِنَّ أَهْلَ الْكَهْفِ كُلَّهُمُ أَعْجَامٌ، وَ لَا يَتَكَلَّمُونَ إِلَّا بِالْعَرَبِيَّةِ؛

اصحاب کهف همه شان عجم هستند ولی جز به عربی سخن نمی گویند».^۱

در روایات رسیده در سیرت امام مهدی (عج) آمده

است:

« يُسَلِّمُ عَلَيْهِمْ، فَيُحْيِيهِمُ اللَّهُ عَزَّ وَ جَلَّ، ثُمَّ يَرْجِعُونَ إِلَى رَقَدَتِهِمْ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ؛

به آنها سلام می گوید و خداوند تبارک و تعالی آنها را زنده می کند، آنگاه تا روز قیامت به خواب خود باز می گردد».^۲

سپس امیرمؤمنان (ع) در وصف اصحاب حضرت

ولی عصر (عج) فرمودند:

۱. منتخب الاثر، ص ۴۸۵ و آنها وزیران حضرت ولی عصر (عج) خواهند بود.

۲. منتخب الاثر، ص ۱۶۵، الزام الناصب، ص ۱۷۷.

«لَيْشَحَذَنَّ فِيهَا قَوْمٌ شَخَذَ الْقَيْنِ النَّضْلَ تُجْلَى بِالتَّنْزِيلِ بِصَائِرُهُمْ، وَ يُزْمَى بِالتَّفْسِيرِ فِي مَسَامِعِهِمْ، وَ يَغْبُقُونَ كَأْسَ الْحِكْمَةِ بَعْدَ الصَّبُوحِ... وَلَهُ رِجَالٌ إِلَهِيُّونَ يُقِيمُونَ دَعْوَتَهُ وَ يَنْصُرُونَهُ. هُمْ الْوُزَرَاءُ لَهُ، يَتَحَمَّلُونَ أَثْقَالَ الْمَمْلَكَةِ عَنْهُ، وَ يُعِينُونَهُ عَلَى مَا قَلَّدَهُ اللَّهُ؛

در آن زمان قومی صیقل داده می شود همانند صیقل دادن کمان توسط آهنگر به وسیله قرآن دیدگان شان نورانی می شود و تفسیر آن در گوش جان شان جای می گیرد. جام حکمت را صبحگاهان و شامگاهان سر می کشند.

گروهی از مردان الهی دور او گرد می آیند، دعوتش را سرپا نگه می دارند، او را یاری می کنند، آنها وزیران او هستند که سنگینی مسائل کشوری را به عهده می گیرند و او را در مسئولیت بزرگی که خداوند به عهده اش گذاشته، یاری می کنند»^۱.

امیرمؤمنان (ع) فرمودند:

«وَاللَّهِ سَيُجْمَعُ هَؤُلَاءِ لِشَرِّ يَوْمٍ لِبَنِي أُمِّيَّةٍ، كَمَا يَجْمَعُ قَزَعُ الْخَرِيفِ، ثُمَّ يُؤَلَّفُ اللَّهُ بَيْنَهُمْ؛

۱. منابع الموده، ج ۳، صص ۹۵، ۳۷، الزام الناصب، ص ۱۹۲.

یاران امام زمان (علیه السلام)

به خدا سوگند، آنها چون قطعه‌های ابر پاییزی برای
بدترین روز بنی‌امیه گرد می‌آیند، آنگاه خدا دل‌های آنها
را الفت می‌بخشد»^۱.

امام زین‌العابدین (ع) در تفسیر آیه شریفه: «حَتَّىٰ إِذَا رَأَوْا
مَا يُوعَدُونَ، فَسَيَعْلَمُونَ مَنْ أَضَعُفُ نَاصِرًا وَ أَقْلُ عَدَاً»^۲ فرمود:
«يَعْنِي الْقَائِمَ وَ أَنْصَارَهُ بِالنُّسْبَةِ لِأَعْدَائِهِ؛
مقصود از «مَا يُوعَدُونَ»: قائم (عج) و یاران او در مقایسه
با دشمنان او، هستند»^۳.

همین مضمون از امام صادق (ع) نیز نقل شده است، آنگاه
که خطبه حضرت ولی عصر (عج) را در روز ظهور بیان کرده
و فرمودند:

«ثُمَّ يَقُومُ رَجُلٌ مِنْهُ فَيُنَادِي: أَيُّهَا النَّاسُ، هَذَا طَلِبَتُكُمْ قَدْ جَاءَكُمْ
يَدْعُوَكُمْ إِلَى مَا دَعَا إِلَيْهِ رَسُولُ اللَّهِ (ص). فَيَقُومُ بَعْضُهُمْ إِلَيْهِ

۱. بشارة الاسلام، ص ۶۲.

۲. سورة جن، آیه ۲۴. یعنی: تا آنچه را وعده داده می‌شوند ببینند، آنگاه
دریابند که یاور چه کسی ضعیفتر و نفراش کمتر است.

۳. ینابیع الموده، ج ۳، ص ۸۴، بشارة الاسلام، ص ۶۲.

لِيَقْتُلُوهُ، فَيَقُومُ ثَلَاثُمِئَةٍ وَ نَيِّفٌ فَيَمْنَعُونَهُ، مِنْهُمْ خَمْسُونَ مِنْ أَهْلِ
الْكُوفَةِ، وَ سَائِرُهُمْ مِنْ أَقْنَاءِ النَّاسِ. لَا يَعْرِفُ بَعْضُهُمْ بَعْضًا،
اجْتَمَعُوا عَلَى غَيْرِ مِيعَادٍ؛

آنگاه مردی از تبار او بر می‌خیزد و چنین سخن آغاز
می‌کند: ای مردمان! او خواسته و گمشده شماست (که
سال‌ها به دنبالش می‌گشتید) اینک به طرف شما آمده،
شما را به سوی آنچه پیامبر اکرم (ص) فرا خوانده، دعوت
می‌کند، برخی از حاضران در صدد کشتن آن حضرت
برمی‌آیند، که سیصد و اندی نفر به دفاع از او برمی‌خیزند
و از او حمایت می‌کنند، که پنجاه نفرشان اهل کوفه
هستند و بقیه از اطراف و اکناف جهان، که همدیگر را
نمی‌شناسند و بدون وعده قبلی گرد آمده‌اند»^۱.

امام باقر (ع) فرمودند:

« يَظْهَرُ فِي ثَلَاثِمِئَةٍ وَ ثَلَاثَةِ عَشَرَ رَجُلًا، عِدَّةُ أَهْلِ بَدْرٍ، عَلَى غَيْرِ
مِيعَادٍ، قَزَعًا كَقَزَعِ الْخَرِيفِ؛

همراه سیصد و سیزده نفر به تعداد اهل بدر، شتابان چون

۱. الزام‌النَّاصِب، ص ۲۲۶ و بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۳۰۶.

یاران امام زمان (علیه السلام)

قطعه‌های ابر پاییزی ظاهر می‌شود»^۱.

* * *

امام باقر (ع) فرمودند:

«بَيْنَا شَبَابُ الشَّيْعَةِ عَلَى ظُهُورِ مَنَازِلِهِمْ نِيَامًا، إِذْ تَوَافَوْا إِلَى صَاحِبِهِمْ فِي لَيْلَةٍ وَاحِدَةٍ عَلَى غَيْرِ مِيعَادٍ، فَيُضْبِحُونَ بِمَكَّةَ، يَجْتَمِعُونَ قَرْعًا كَقَرْعِ الْخَرِيفِ مِنَ الْقَبَائِلِ؛

در حالی که جوانان شیعه در پشت خانه‌هایشان خوابیده‌اند، یک مرتبه چون قطعه‌های ابر پاییزی در یک شب، از تیره‌های مختلف، بدون وعده قبلی به سوی صاحبشان بُرده می‌شوند، صبح همگی خود را در مکه معظمه می‌یابند و دور شمع وجودش گرد می‌آیند»^۲.

در این حدیث اشاره به خروج حضرت در فصل گرما دارد زیرا می‌گوید که جوانان در پشت‌بام خانه‌هایشان خوابیده‌اند. چنان که می‌دانیم در برخی از مناطق خاورمیانه و خاور دور شب‌های تابستان بعضی از مردم در پشت‌بام‌ها می‌خوابند. در برخی از احادیث این مناطق خاورمیانه به

۱. الحاوی للفتاوی، ج ۲، ص ۱۴۵ و الزام الناصب، ص ۲۲۶.

۲. غیبت نعمانی، ص ۱۷۰، بحار الانوار، ج ۵۲، صص ۲۳۹، ۲۸۸، ۳۰۶، ۳۷۰.

خصوص نام برده شده‌اند. چنان که امام باقر(ع) فرمودند:

« لَا بُدَّ لَنَا مِنْ آذْرِبَیْجَانٍ، لَا یَقُومُ لَهَا شَیْءٌ! فَإِذَا كَانَ ذَلِكَ فَكُونُوا أَخْلَاسَ بُیُوتِكُمْ وَ أَلْبِدُوا مَا أَلْبَدْنَا، وَ انْتَظِرُوا النَّدَاءَ وَ الْخَسْفَ بِالْبَیْدَاءِ، فَإِذَا تَحَرَّكَ مُتَحَرِّكُنَا فَاسْعَوْا إِلَیْهِ وَ لَوْ حَبَوًّا؛

به ناچار باید در آذربایجان انقلابی پدید آید که هیچ قدرتی را در برابر آن یارای مقاومت نیست، چون آن شورش به پا شود، گلیم خانه خود باشید و از جای خود تکان نخورید تا هنگامی که ما تکان نخورده‌ایم. منتظر ندای آسمانی و خسف سرزمین بیداء باشید، هنگامی که قیام کننده ما قیام کرد به سوی او بشتابید اگرچه روی زمین کشیده شوید»^۱.

یعنی اگر هیچ نیرویی نداشتید و تنها می‌توانستید خود را در روی زمین بکشید، به سوی او بشتابید.

امام باقر(ع) فرمودند:

« أَصْحَابُ الْقَائِمِ ثَلَاثُمِئَةٍ وَ ثَلَاثَةُ عَشَرَ، أَوْلَادُ الْعَجَمِ، بَعْضُهُمْ یُحْمَلُ فِی السَّحَابِ نَهَارًا، وَ بَعْضُهُمْ نَائِمٌ عَلٰی فِرَاشِهِ فِیَوَافِیهِ فِی

۱. غیبت نعمانی، صص ۱۰۲، ۱۴۰، بحارالانوار، ج ۵۲، صص ۱۳۵، ۲۹۲.

یاران امام زمان (علیه السلام)

مَكَّةَ عَلَى غَيْرِ مِيعَادٍ؛

یاران قائم سیصد و سیزده نفر هستند، که برخی از فرزندان عجم (غیر عرب) در روزِ روشن، سوار بر اسب آورده می‌شوند و برخی از آنها در حالی که در رختخواب خود خوابیده‌اند، از رختخواب برده می‌شوند و در مکه بدون وعده قبلی به محضر آن حضرت می‌رسند.^۱

امام باقر (ع) فرمودند:

« مَنْ أَدْرَكَ قَائِمَ أَهْلِ بَيْتِي مِنْ ذِي عَاهَةٍ بَرَأً، وَ مِنْ ذِي ضَعْفٍ قَوِيٍّ؛

هر کسی که قائم اهل بیت مرا درک کند، اگر بیمار باشد بهبودی می‌یابد، و اگر ناتوان باشد، نیرومند می‌شود.^۲

امام صادق (ع) نیز در همین زمینه فرمودند:

« وَ تَزُولُ كُلُّ عَاهَةٍ عَنْ مُعْتَقِدِي الْحَقِّ مِنْ شِيعَةِ الْمَهْدِيِّ،

۱. غیبت نعمانی، ص ۱۷۰، بحار الانوار، ج ۵۲، ص ۳۷۰.

۲. المهدی، ص ۱۹۷، بشارة الاسلام، ص ۲۴۳.

فَيَعْرِفُونَ عِنْدَ ذَلِكَ ظُهُورَهُ بِمَكَّةَ فَيَتَوَجَّهُونَ لِنُضْرَتِهِ، تُطَوَّى لَهُمُ الْأَرْضُ وَ يُذَلَّلُ كُلُّ صَغْبٍ؛

هر بیماری که از معتقدان به حق از شیعیان به حق از مهدی (ع) باشد، بهبودی می یابد و در آن موقع به ظهور او از مکه واقف می شوند و برای یاری او به سوی مکه می شتابند. زمین برای آنها طی می شود (زیر پایشان درهم می پیچد) و تمام سختی ها برای آنها آسان می شود.^۱

امام زین العابدین (ع) نیز در این مورد فرموده اند:

« إِذَا قَامَ الْقَائِمُ أَذْهَبَ اللَّهُ عَنْ كُلِّ مُؤْمِنٍ الْعَاهَةَ، وَ رَدَّ إِلَيْهِ قُوَّتَهُ؛

هنگامی که قائم (عج) قیام کند خداوند از هر مؤمنی اندوه و بیماری را می برد و به هر مؤمنی توان می بخشد.^۲ و در دو حدیث دیگر در وصف مردمان آن روز آمده است:

« إِنَّهُ لَوْ قَدْ كَانَ ذَلِكَ، أُعْطِيَ الرَّجُلُ قُوَّةَ أَرْبَعِينَ رَجُلًا وَ جُعِلَتْ قُلُوبُهُمْ كَزُبُرِ الْحَدِيدِ. لَوْ قَذَفَ بِهَا الْجِبَالُ لَقَلَعَهَا، وَ كُنْتُمْ قَوَّامَ الْأَرْضِ وَ خُزَّانَهَا؛

۱. منتخب الاثر، ص ۴۸۶، المحجة البيضاء، ج ۴، ص ۳۴۳.

۲. غیبت نعمانی، ص ۱۷۱، بحار الانوار، ج ۵۲، صص ۳۱۷، ۳۶۴.

یاران امام زمان (علیه السلام)

چون این امر واقع شود برای هر انسان نیروی چهل مرد داده می شود و دل هایشان چون قطعه فولاد می شود، که اگر با آن دل، خود را به کوه بزند از جای می کند و شما در آن زمان، قائم به قسط در روی زمین و اختیاردار خزائن و معادن آن هستید»^۱.

و:

« إِنَّ الرَّجُلَ مِنْهُمْ يُعْطَى قُوَّةَ أَرْبَعِينَ رَجُلًا، وَإِنَّ قَلْبَهُ لَأَشَدُّ مِنْ زُبُرِ الْحَدِيدِ! وَلَوْ مَرُّوا بِجِبَالِ الْحَدِيدِ لَقَطَعُوهَا! لَا يَكْفُونُ سُيُوفَهُمْ حَتَّى يَرْضَى اللَّهُ عَزَّوَجَلَّ؛

به یک نفر در آن زمان نیروی چهل مرد داده می شود و دل او از قطعه فولاد سخت تر می شود، اگر به کوه های آهن روی آورد آنها را قطعه قطعه می کند! شمشیرهای خود را از پیکار باز نمی دارند، جز هنگامی که خدای تبارک و تعالی از آنها خشنود باشد»^۲.

۱. بشارة الاسلام، ص ۲۴۰، الزام الناصب، ص ۲۲۷.

۲. الزام الناصب، صص ۲۲، ۱۳۹، منتخب الاثر، ص ۴۸۶.

امام رضا(ع) نیز در این زمینه فرمودند:

« وَ تَصِيرُ إِلَيْهِ شِيعَتُهُ مِنْ أَطْرَافِ الْأَرْضِ، تُطَوِّى لَهُمُ الْأَرْضُ طَيًّا حَتَّى يُبَايَعُوهُ؛

شیعیان او از اطراف و اکناف جهان به سوی او می‌شتابند و زمین زیر پای آنها طی می‌شود، تا به محضر او رسیده بیعت نمایند.^۱

امام باقر(ع) فرمودند:

« يَبْعَثُ اللَّهُ قَائِمَ آلِ مُحَمَّدٍ فِي غُصْبَةٍ لَهُمْ أَدَقُّ فِي أَعْيُنِ النَّاسِ مِنَ الْكُحْلِ. فَإِذَا خَرَجُوا بِكِي لَهُمُ النَّاسُ، لَا يَرَوْنَ إِلَّا أَنَّهُمْ يُخْتَطَفُونَ. يَفْتَحِ اللَّهُ لَهُمْ مَشَارِقَ الْأَرْضِ وَمَغَارِبَهَا ... أَلَا: هُمْ الْمُؤْمِنُونَ حَقًّا... أَلَا إِنَّ الْجِهَادَ فِي آخِرِ الزَّمَانِ؛

خداوند قائم آل محمد(ص) را برمی‌انگیزد برای عموم ستمگران در میان گروهی که از نظر مردم کمتر از سرمه در چشم به شمار می‌آیند. چون آنها ظاهر شوند مردم به حال آنها گریه می‌کنند. مردم چیزی نمی‌بینند جز اینکه کشته می‌شوند! خداوند شرق و غرب جهان را به دست

۱. منتخب‌الاثار، ص ۴۶۵. ارشاد مفید، ص ۳۴۱.

یاران امام زمان (علیه السلام)

آنها فتح می کند. آگاه باشید که مؤمن حقیقی آنها هستند و بدانید که جهاد واقعی در آخر الزمان است»^۱.

* * *

و امام باقر (ع) در وصف یاران حضرت مهدی (ع) فرمودند:

« وَ يَجِيءُ وَ اللَّهِ ثَلَاثُمِئَةً وَ بِضْعَةُ عَشَرَ رَجُلًا، مِنْهُمْ خَمْسُونَ امْرَأَةً، يَجْتَمِعُونَ فِي مَكَّةَ؛

به خدا سوگند که سیصد و ده و اندی نفر می آیند که در میان آنها پنجاه زن هست و در مکه گرد می آیند»^۲.

امام صادق (ع) درباره آیه «وَلَنُ أَخْرَجَنَّهُمُ الْعَذَابُ إِلَى أُمَّةٍ مَّعْدُودَةٍ»^۳ فرمودند:

« هُمْ وَ اللَّهِ الْأُمَّةُ الْمَعْدُودَةُ، يَجْتَمِعُونَ فِي سَاعَةٍ وَاحِدَةٍ قُزْعًا كَقُزْعِ الْخَرِيفِ، فَيُبَايِعُونَهُ بَيْنَ الرُّكْنِ وَ الْمَقَامِ، وَ مَعَهُ عَهْدٌ مِنْ رَسُولِ اللَّهِ (ص) يَتَوَارَثُهُ الْأَبْنَاءُ عَنِ الْأَبَاءِ؛

به خدا سوگند آنهايند «امت معدوده» که در يك ساعت چون قطعه های ابر پاييزی گرد آمده، در میان رکن و مقام

۱. منتخب الاثر، ص ۴۵۵، غیبت طوسی، ص ۲۷۹.

۲. بحار الانوار، ج ۵۲، ص ۲۲۳، الزام الناصب، ص ۱۷۶.

۳. سورة هود، آیه ۸.

با او بیعت می‌کنند و همراه او پیمان نامه‌ای از رسول اکرم (ص) است که آن را [امامان معصوم] یکی پس از دیگری به ارث می‌برند.^۱

* * *

امام باقر (ع) در تفسیر آیه شریفه «وَاسْتَبِقُوا الْخَيْرَاتِ»^۲ فرموده‌اند:

«وَاسْتَبِقُوا الْخَيْرَاتِ: الْخَيْرَاتُ: الْوِلَايَةُ وَيَأْتِ بِكُمْ: يَعْنِي أَصْحَابَ الْقَائِمِ (ع)؛

منظور از خیرات: ولایت اهل بیت است و منظور از یأتِ بِكُمْ: یاران قائم (ع) هستند».^۳

امام صادق (ع) فرمودند:

«أَمَا إِنِّي لَوْ أَدْرَكْتُ ذَلِكَ لَأَسْتَبَقِيْتُ نَفْسِي لِصَاحِبِ هَذَا الْأَمْرِ؛
به خدا سوگند، من اگر آن روز را درک می‌کردم جانم را
برای حضرت صاحب الامر (عج) فدا می‌کردم».^۴

این تعبیر حضرت صادق (ع) چقدر زیبا و لطیف است؟!

۱. الزام الناصب، ص ۱۸ و بشارة الاسلام، ص ۱۰۳.

۲. سورة بقره، آیه ۱۴۸.

۳. بحار الانوار، ج ۵۲، ص ۲۸۸ و الامام المهدي، ص ۳۲.

۴. غیبت نعمانی، ص ۱۴۵.

یاران امام زمان (علیه السلام)

و چقدر عالی انسان را برای انتظار و آرزو کردن آن روز
مسعود و سپس آرزوی نبرد در آن جبهه واقعی حق علیه
باطل تشویق می کند؟!

امام صادق (ع) فرمودند:

« يَقِفُ بَيْنَ الرُّكْنِ وَالْمَقَامِ، فَيَصْرُخُ صُرْخَةً فَيَقُولُ: يَا مَعَاشِرَ
نُقَبَائِي، وَأَهْلَ خَاصَّتِي وَمَنِ ادَّخَرَهُمُ اللَّهُ لِنُصْرَتِي قَبْلَ ظُهُورِي
عَلَى وَجْهِ الْأَرْضِ: إِنِّي أَنَا طَائِعِينَ! فَتَرِدُ صَيْحَتُهُ عَلَيْهِمْ وَهُمْ فِي
مُحَارِبِهِمْ وَ عَلَى فُرُشِهِمْ فِي شَرْقِ الْأَرْضِ وَ مَغْرِبِهَا، فَيَسْمَعُونَهُ
فِي صَيْحَةٍ وَاحِدَةٍ فِي أُذُنِ كُلِّ رَجُلٍ، فَيَجِئُونَ نَحْوَهَا؛

در میان رکن و مقام می ایستد، آنگاه بانگ برمی آورد: ای
فرماندهان من! ای نزدیکان من! ای کسانی که خداوند
پیش از ظهور من آنها را برای یاری من در روی زمین
ذخیره کرده است! به سوی من بشتابید و به فرمان من
گردن نهید. صدای آن حضرت در شرق و غرب جهان به
گوش یارانش می رسد و آنها که در محراب های خود یا
بر فراز رختخواب های خود هستند، در یک لحظه بانگ

امام را می‌شنوند و به سوی او می‌شتابند»^۱.

* * *

امام صادق (ع) فرمودند:

«يُضْبِحُ أَحَدُكُمْ وَ تَحْتَ رَأْسِهِ صَحِيفَةٌ عَلَيْهَا مَكْتُوبٌ: طَاعَةٌ مَعْرُوفَةٌ؛

برخی از شما صبح از خواب بیدار می‌شود و می‌بیند که زیر سرش ورقه‌ای هست که بر آن نوشته شده: «طَاعَةٌ مَعْرُوفَةٌ» یعنی: اطاعت نیکو»^۲.

خواننده محترم توجه دارند که این سخنان گرانقدر پیش‌گویی منجمان و کاهنان نیست، بلکه احادیث ارزشمندی است که از سرچشمه قدرت حق تعالی نشأت گرفته، بر لوح محفوظ نقش بسته، امین وحی بر قلب پیامبر امین (ص) فرود آورده، معصومی از معصوم دیگر نقل کرده، راویان اخبار و ناقلان آثار یکی پس از دیگری با امانت کامل آنها را روایت کرده‌اند و دلیل امانت و صداقت آنها صدها نشانه‌ای است که با گذشت صدها سال به وقوع پیوسته است که دیگر دلیلی بر آنها لازم نیست.

۱. بشارة الاسلام، ص ۲۰۶، غیبت طوسی، ص ۲۸۴.

۲. منتخب‌الاثار، ص ۴۴، بحار‌الانوار، ج ۵۲، صص ۳۰۵، ۳۲۴.

یاران امام زمان (علیه السلام)

امام صادق (ع) یک بار دیگر در حضور یک نفر از اهل خراسان، خطاب به یار باوفایش ابوبصیر فرمودند:

«أَرْكُضْ بِرِجْلِكَ الْأَرْضَ، فَإِذَا بَخَرَّتْ تِلْكَ الْأَرْضُ عَلَى حَافَّتَيْهِ
فُرْسَانٌ قَدْ وَضَعُوا رِقَابَهُمْ عَلَى قَرَابِيسٍ شُرُوجِهِمْ. هَؤُلَاءِ مِنْ
أَصْحَابِ الْمَهْدِيِّ؛

با پای خود بر زمین بزن، ناگهان می بینی که این زمین دریایی است که بر کرانه های آن اسب سوارهایی هستند که گردن های خود را بر فراز زین اسب هایشان گذاشته اند آنها یاران قائم (عج) هستند».^۱

از امام صادق (ع) پرسیدند: چند نفر از عرب، از یاران حضرت قائم (عج) است؟ فرمود:

«إِتَّقِ شَرَّ الْعَرَبِ فَإِنَّ لَهُمْ خَبَرَ سَوْءٍ! أَمَّا إِنَّهُ لَا يَخْرُجُ مَعَ الْقَائِمِ مِنْهُمْ أَحَدٌ؛

از شرّ عرب بر حذر باش، که برای آنها خبر بدی هست. مگر نه این است که حتی یک نفر هم از آنها با قائم (عج) خارج نمی شود!!»

۱. اختصاص مفید، ص ۳۲۵.

این حدیث دلالت می‌کند بر اینکه از ۳۱۳ نفر یاران نخستین حضرت ولی عصر (عج) هیچ یک عرب نیستند. اما پس از بیعت نخستین، هزاران نفر از مصر و شام و حجاز و غیر آنها به صفوف سپاهیان حضرت مهدی (ع) می‌پیوندند.

* * *

امام صادق (ع) فرمودند:

« إِنَّ صَاحِبَ هَذَا الْأَمْرِ مَحْفُوظٌ لَهُ أَصْحَابُهُ. لَوْ ذَهَبَ النَّاسُ جَمِيعاً أَتَى اللَّهُ لَهُ بِأَصْحَابِهِ وَهُمْ الَّذِينَ قَالَ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ: [فَإِنْ يَكْفُرْ بِهَا هَؤُلَاءِ، فَقَدْ وَكَّلْنَا بِهَا قَوْماً لَّيْسُوا بِهَا بِكَافِرِينَ] ... وَهُمْ الَّذِينَ قَالَ اللَّهُ فِيهِمْ: [فَسَوْفَ يَأْتِي اللَّهُ بِقَوْمٍ يُحِبُّهُمْ وَيُحِبُّونَهُ، أَذِلَّةٍ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ، أَعِزَّةٍ عَلَى الْكَافِرِينَ]؛

صاحب این امر - با تأییدات الهی از هر خطری مصون و محفوظ است، که اگر همه مردم هم از بین بروند خداوند او و یارانش را می‌آورد و آنها هستند که خداوند در حق‌شان فرموده است: [اگر اینها (به تعالیم پیامبران) کافر شوند، ما به تحقیق برای آن، گروهی را نگه داشته‌ایم که آنها کافر بشو نیستند]^۱ و در حق آنها فرموده است: [پس

۱. سورة انعام، آیه ۸۹.

یاران امام زمان (علیه السلام)

به زودی خداوند قومی را خواهد آورد که آنها را دوست می‌دارد و آنها نیز او را دوست می‌دارند، آنها در برابر مؤمنان نرم و متواضع و در برابر کافران خشن و متکبر هستند^۱».

از امام صادق (ع) پرسیدند: مگر غیر از اصحاب قائم (عج) بر روی زمین اشخاص مؤمن دیگری وجود نخواهد داشت؟! فرمودند:

«بَلَىٰ فِي الْأَرْضِ مُؤْمِنُونَ غَيْرُهُمْ. وَلَكِنَّهُمْ الْعِدَّةُ الَّتِي يَخْرُجُ فِيهَا الْقَائِمُ» (ع) وَ هُمُ النَّجَبَاءُ وَ الْقُضَاةُ وَ الْحُكَّامُ وَ الْفُقَهَاءُ فِي الدِّينِ. يَسْمَحُ اللَّهُ بِطُونَهُمْ وَ ظُهُورَهُمْ فَلَا يُشْكِلُ عَلَيْهِمْ حُكْمٌ؛ آری، غیر از آنها مؤمنان بسیاری خواهد بود، ولكن آنها گروهی هستند که همراه قائم (ع) خارج می‌شوند و آنها فرماندهان، قاضیان، حاکمان شرع و فقیهان دین هستند که خداوند با دست قدرت خود بر شکم و پشت آنها می‌کشد، دیگر هیچ حکمی بر آنها دشوار نمی‌نماید^۲.

۱. سورة مائدة، آیه ۵۴.

۲. بحار الانوار، ج ۵۳، ص ۳۷۰، الزام الناصب، ص ۱۹.

۳. منتخب الاثر، ص ۴۸۵، الملاحم و الفتن، ص ۱۷۱.

شاید منظور از این تعبیر، آفرینش آنها به صورت پاک و پاکیزه باشد و شاید منظور عنایت و توجه خداوند به آنهاست. که آنان را از لغزش و گناهی مصون نگه می‌دارد.

و باز هم امام صادق(ع) فرمودند:

« هُمْ أَصْحَابُ الْأَلْوِيَةِ، وَ هُمْ حُكَّامُ اللَّهِ فِي أَرْضِهِ عَلَى خَلْقِهِ؛
آنها پرچمدارانی هستند که از جانب خدا در روی زمین
بر بندگان او حکومت می‌کنند»^۱.

امام صادق(ع) فرمودند:

« لَهُ كُنُوزٌ بِالطَّالِقَانِ مَا هِيَ مِنْ ذَهَبٍ وَ لَا فِضَّةٍ، بَلْ هِيَ رِجَالٌ
كَأَنَّ قُلُوبَهُمْ زُبُرُ الْحَدِيدِ، لَا يَشْوِبُهَا شَكٌّ، فِي ذَاتِ اللَّهِ أَشَدُّ مِنْ
الْحَجَرِ، لَوْ حَمَلُوا عَلَى الْجِبَالِ لَأَذَلُّوْهَا، لَا يَقْصُدُونَ بِرَأْيَتِهِمْ بَلَدًا
إِلَّا خَرَّبُوهَا كَأَنَّهُمْ عَلَى خِيُولِهِمُ الْعُقْبَانُ يَتَمَسَّحُونَ بِسَرَجِ الْإِمَامِ
يَطْلُبُونَ بِذَلِكَ الْبَرَكَاتِ، وَ يَحْفُونَ بِهِ يَقُونَهُ بِأَنْفُسِهِمْ فِي الْحَرْبِ، وَ
يَكْفُونَهُ مَا يُرِيدُ. رِجَالٌ لَا يَنَامُونَ اللَّيْلَ، لَهُمْ دَوِيُّ فِي صَلَوَاتِهِمْ

۱. بحار الانوار، ج ۵۲، ص ۳۰۸.

یاران امام زمان (علیه السلام)

كَدَوَى النَّحْلُ، يَبِيتُونَ قِيَاماً عَلَى أَطْرَافِهِمْ وَ يُسَبِّحُونَ عَلَى خِيُولِهِمْ. وَ هُمْ أَطْوَعُ مِنَ الْأَمَةِ لِسَيِّدِهَا. كَأَنَّ قُلُوبَهُمُ الْقَنَادِيلُ، وَ هُمْ مِنْ خَشْيَةِ اللَّهِ مُشْفِقُونَ... شِعَارُهُمْ: « يَا لثَارَاتِ الْحُسَيْنِ!»، يَسِيرُ الرُّعْبُ أَمَامَهُمْ مَسِيرَةَ شَهْرٍ، يَمْشُونَ إِلَى الْمَوْلَى أَرْسَالاً، بِهِمْ يَنْصُرُ اللَّهُ إِمَامَ الْحَقِّ؛

برای او گنج‌هایی در طالقان هست که این گنج‌ها از طلا و نقره نیست، بلکه مردانی است که دل‌های آنها چون قطعه‌های آهن است که هرگز شک و تردید در آنها راه ندارد. آنها در اعتقاد خود در مورد خدا از سنگ سخت‌تر هستند، اگر به کوه‌ها هجوم برند آنها را از پای درآورند و با پرچم‌های خود به هیچ کشوری روی نمی‌آورند جز اینکه آن را فتح نموده (مظاهر کفر را از بین می‌برند)، بر فراز اسب‌هایی نجیب خود، دست بر زین اسب امام (ع) می‌کشند و تبرک می‌جویند. آنها به هنگام نبرد پروانه‌وار شمع وجود امام (ع) را در میان گرفته، محافظت می‌کنند و هر چه امام اراده کند از او کفایت می‌کنند. مردان شب زنده‌داری که شب‌ها نمی‌خوابند و زمزمه نمازشان چون نغمه زنبوران از کندو به گوش می‌رسد. شب‌ها را با شب زنده‌داری سپری می‌کنند و بر فراز اسب‌ها خدا

را تسبیح می‌گویند. آنها در برابر فرمان امامشان از بنده مطیع، مطیع‌تر هستند. گویی دلهای آنها مشعلی نورانی است و آنها از ترس پروردگار خود نگرانند. شعار آنها «یا لثاراتِ الحُسَین» (ای خونخواهان حسینی) است. رعب و وحشت از آنها به مسافت یک ماه جلوتر از خودشان پیش می‌رود و آنها فوج فوج به سوی مولی حرکت می‌کنند. خداوند به وسیله آنها امام حق را یاری می‌فرماید»^۱.

این حدیث از امیرمؤمنان(ع) نیز روایت شده است.

حدیث دیگری در همین باره از امیرمؤمنان(ع)، امام باقر(ع) و امام صادق(ع) روایت شده است.

«وَيَحَا لِلطَّالِقَانِ! فَإِنَّ لِلَّهِ فِيهَا كُنُوزاً لَيْسَتْ مِنْ ذَهَبٍ وَلَا فِضَّةٍ، وَلَكِنْ بِهَا رِجَالٌ عَرَفُوا اللَّهَ حَقَّ مَعْرِفَتِهِ، وَهُمْ أَنْصَارُ الْمَهْدِيِّ فِي آخِرِ الزَّمَانِ؛

خوشا به حال طالقان!^۲ که برای خدا در آن گنج‌هایی

۱. همین مدارک.

۲. طالقان اسم دو شهر است: یکی در خراسان میان بلخ و مرو، که بزرگترین شهر طخارستان است. دیگری در میان قزوین و ابهر، که معمولاً

یاران امام زمان (علیه السلام)

است، ولی نه از طلا و نقره، بلکه مردانی است که خدا را به حق شناخته‌اند، آنها یاوران حضرت مهدی (ع) در آخر الزمان هستند».^۱

از امام صادق (ع) به تعبیر «بَخَّ بَخٍ لِلطَّالِقَانِ» به به! به به حال طالقان، روایت شده است.^۲

رسول اکرم (ص) نیز در این زمینه فرموده‌اند:

«وَلَهُ بِالطَّالِقَانِ كُنُوزٌ لَا ذَهَبَ وَلَا فِضَّةَ، إِلَّا خِيُولٌ مُطَهَّمَةٌ وَ رِجَالٌ مُسَوَّمَةٌ! يَجْمَعُ اللَّهُ عَزَّوَجَلَّ لَهُ مِنْ أَقَاصِي الْبِلَادِ عَلَى عَدَدِ أَهْلِ بَدْرِ: ثَلَاثُمِئَةٍ وَ ثَلَاثَةَ عَشَرَ رَجُلًا؛

او را در طالقان گنج‌هایی است که از طلا و نقره نیستند، بلکه اسب‌هایی بسیار زیبا و مردانی کاردان و کارسازانند، که خداوند ۳۱۳ نفر به تعداد اهل بدر از دورترین

در روایات این یکی قصد شده است. در این منطقه دهات و قصبات بسیاری است که همگی از توابع طالقان هستند و به همین نام شناخته می‌شوند، مردمان این منطقه به اقامه شعائر اسلامی اهتمام می‌ورزند و از راه سلف صالح پیروی می‌کنند «مؤلف».

۱. بحار الانوار، ج ۵۱، ص ۸۷ منتخب الاثر، ص ۴۸۴.

۲. المهدی، ص ۲۱۷، ینابیع الموده، ص ۴۴۹ (چاپ قدیم).

شهرهای دنیا [برای یاری او] گرد می‌آورد»^۱

امام صادق (ع) در توصیف یاران حضرت ولی عصر (عج) فرمودند:

« إِذَا قَامَ الْقَائِمُ (ع)، نَزَلَتْ سُيُوفُ الْقِتَالِ، عَلَى كُلِّ سَيْفٍ إِسْمُ الرَّجُلِ وَ إِسْمُ أَبِيهِ؛

هنگامی که قائم (عج) قیام کند، شمشیرهای نبرد فرود می‌آید، که روی هر شمشیری نام یک مرد و نام پدرش نوشته شده است»^۲.

امام صادق (ع) در موسم حج در مسجدالحرام فرمودند:

« سَيَأْتِي اللَّهُ بِثَلَاثِمِئَةٍ وَ ثَلَاثَةِ عَشَرَ رَجُلًا فِي مَسْجِدِكُمْ هَذَا يَعْلَمُ أَهْلُ مَكَّةَ أَنَّهُمْ لَمْ يُولَدُوا مِنْ آبَائِهِمْ وَ لَا أَجْدَادِهِمْ، عَلَيْهِمْ، سُيُوفٌ؛ مَكْتُوبٌ عَلَى كُلِّ سَيْفٍ إِسْمُ الرَّجُلِ وَ إِسْمُ أَبِيهِ وَ نَسَبِهِ؛

خداوند ۳۱۳ نفر در همین مسجد شما گرد می‌آورد که مردم مکه می‌دانند که از پدران و نیاکان آنها متولد

۱. بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۳۱۰، بشارة الاسلام، ص ۹.

۲. غیبت نعمانی، ص ۱۲۸، بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۳۵۶.

یاران امام زمان (علیه السلام)

نشده‌اند (یعنی: با مردم مکه قرابتی ندارند) در دست هر کس شمشیری است که بر آن اسم شخص، اسم پدر و نسب او نوشته شده است»^۱.

شاید این حدیث نیز اشاره باشد به اینکه یاران حضرت ولی عصر (عج) عرب نیستند و با عرب خویشی ندارد، زیرا در حدیث دیگر فرمودند:

«لَيَنْصُرَنَّ اللَّهُ هَذَا الْأَمْرَ بِمَنْ لَا خَلَقَ لَهُ. وَلَوْ قَدْ جَاءَ أَمْرُنَا لَخَرَجَ مِنْهُ مَنْ هُوَ الْيَوْمَ مُقِيمٌ عَلَى عِبَادَةِ الْأَوْثَانِ؛ خداوند این امر را توسط افراد بی‌نام و نشان یاری می‌کند، هنگامی که امر ما واقع شد، افرادی به یاری آن می‌شتابند که امروز در پرستش بت‌ها پا برجا هستند»^۲.

* * *

آنگاه امام صادق (ع) امت اسلامی را در طول قرن‌ها مخاطب قرار داده فرمودند:

«لَيُعَذِّبُ أَحَدُكُمْ لِخُرُوجِ الْقَائِمِ (ع) وَلَوْ سَهْمًا. فَإِنْ عَلِمَ اللَّهُ ذَلِكَ مِنْ نِيَّتِهِ رَجَوْتُ لِأَنْ يُنْسَأَ فِي عُمْرِهِ حَتَّى يُذْرِكَهُ وَ يَكُونَ مِنْ أَغْوَانِهِ وَ أَنْصَارِهِ؛

۱. الزام‌الناسب، صص ۵۶، ۲۲۶، غیبت نعمانی، ص ۱۶۹.

۲. غیبت شیخ طوسی، ص ۲۷۳، بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۳۲۹.

هر یک از شما خودش را برای خروج قائم (عج) آماده کند ولو با تهیه کردن یک تیر، که اگر خداوند این آمادگی را در نیت شما ببیند، امیدوار هستم که خداوند در اجلتان مهلت دهد تا ظهور او را درک کرده از اعوان و انصار آن بزرگوار باشید»^۱.

* * *

امام صادق (ع) در یک حدیث طولانی از اجتماع یاران حضرت ولی عصر (عج) و واکنش مردم مکه سخن می گویند:

«يَجْمَعُهُمُ اللَّهُ عَزَّ وَ جَلَّ بِمَكَّةَ فِي لَيْلَةٍ وَاحِدَةٍ، وَ هِيَ لَيْلَةُ جُمُعَةٍ. فَيُضْبِحُونَ بِمَكَّةَ فِي بَيْتِ اللَّهِ الْحَرَامِ، لَا يَتَخَلَّفُ مِنْهُمْ رَجُلٌ وَاحِدٌ. فَيَنْتَشِرُونَ بِمَكَّةَ فِي أَزْقَتِهَا، وَ يَطْلُبُونَ مَنَازِلَ يَسْكُنُونَهَا فَيُنَكِّرُهُمْ أَهْلُ مَكَّةَ، وَ ذَلِكَ أَنَّهُمْ لَمْ يَعْلَمُوا بِقَافِلَةٍ قَدْ دَخَلَتْ مِنَ الْبُلْدَانِ لِحَاجٍّ وَ لَا لِعُمَرَةٍ وَ لَا لِتِجَارَةٍ. فَيَقُولُ مَنْ يَقُولُ مِنْ أَهْلِ مَكَّةَ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ: مَا تَرَوْنَ قَوْمًا مِنَ الْغُرَبَاءِ فِي يَوْمِنَا هَذَا لَمْ يَكُونُوا قَبْلَ هَذَا؟ لَيْسَ هُمْ مِنْ أَهْلِ بَلَدَةٍ وَاحِدَةٍ، وَ لَا هُمْ مِنْ قَبِيلَةٍ وَاحِدَةٍ، وَ لَا مَعَهُمْ أَهْلٌ وَ لَا دَوَابٌّ! فَبَيَّنَاهُمْ كَذَلِكَ، إِذْ

۱. بحار الانوار، ج ۵۲، ص ۳۶۶ و غیبت نعمانی، ص ۱۷۳.

أَقْبَلَ رَجُلٌ مِنْ مَخْرُومٍ، فَيَتَخَطَّى رِقَابَ النَّاسِ وَ يَقُولُ: رَأَيْتُ فِي لَيْلَتِي هَذِهِ رُؤْيَا عَجَبِيَّةً، وَأَنَا خَائِفٌ وَ قَلْبِي مِنْهَا وَجَلٌّ، فَيَقُولُونَ: سِرْ بِنَا إِلَى فُلَانِ الثَّقَفِيِّ. فَيَقُولُ الْمَخْرُومِيُّ: رَأَيْتُ سَحَابَةً انْقَضَتْ مِنْ عِنَانِ السَّمَاءِ، فَلَمْ تَزَلْ حَتَّى انْحَطَّتْ إِلَى الْكَعْبَةِ فَدَارَتْ فِيهَا، وَإِذَا فِيهَا جَرَادٌ ذُو أَجْنِحَةٍ خَضِرٍ طَافَتْ بِالْكَعْبَةِ مَا شَاءَ اللَّهُ، ثُمَّ تَطَايَرَتْ يَمِينًا وَ شِمَالًا لَا تَمُرُّ بِبَلَدٍ إِلَّا أَحْرَقَتْهُ، وَ لَا بِحِصْنٍ إِلَّا حَطَّمَتْهُ، فَاسْتَيْقِظْتُ وَ أَنَا مَذْغُورٌ وَجَلٌّ!. فَيَقُولُ الثَّقَفِيُّ: لَقَدْ طَرَقَكُمْ فِي هَذِهِ اللَّيْلَةِ جُنْدٌ مِنْ جُنُودِ اللَّهِ جَلٌّ وَ عَزٌّ، لَا قُوَّةَ لَكُمْ بِهِ. فَيَقُولُونَ: أَمَا وَ اللَّهُ لَقَدْ رَأَيْنَا عَجَبًا، وَ يُحَدِّثُونَهُ بِأَمْرِ الْقَوْمِ. ثُمَّ يَنْهَضُونَ مِنْ عِنْدِهِ وَ يَهْمُونَ بِالْوُثُوبِ عَلَيْهِمْ، وَ قَدْ مَلَأَ اللَّهُ قُلُوبَهُمْ رُعبًا وَ خَوْفًا. فَيَقُولُ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ وَ هُمْ يَأْتِمِرُونَ بِذَلِكَ: لَا تَعَجَلُوا عَلَى الْقَوْمِ، إِنَّهُمْ لَمْ يَأْتُواكُمْ بَعْدُ بِمُنْكَرٍ وَ لَا شَهْرُوا السَّلَاحَ، وَ لَا أَظْهَرُوا الْخِلَافَ. وَ لَعَلَّهُ أَنْ يَكُونَ فِي الْقَوْمِ رَجُلٌ مِنْ قَبِيلَتِكُمْ. فَإِنْ بَدَأَ لَكُمْ مِنَ الْقَوْمِ شَيْءٌ فَإِنَّكُمْ وَ هُمْ. إِنَّا نَرَاهُمْ مُتَنَسِّكِينَ سِيْمَاهُمْ حَسَنَةٌ، وَ هُمْ فِي حَرَمِ اللَّهِ جَلٌّ وَ عَزٌّ، الَّذِي لَا يُبَاحُ مَنْ دَخَلَهُ حَتَّى يُحْدِثَ حَدَثًا، وَ لَمْ يُحْدِثِ الْقَوْمُ مَا يُوجِبُ مُحَارَبَتَهُمْ!. فَيَقُولُ الْمَخْرُومِيُّ، وَ هُوَ عَمِيدُ الْقَوْمِ: أَنَا لَا أَمْنُ أَنْ يَكُونَ وَرَاءَهُمْ مَادَّةٌ وَ إِنْ أَتَتْ إِلَيْهِمْ انْكَشَفَ

أَمْرُهُمْ وَ عَظَمَ شَأْنُهُمْ. فَتَهَضُّوهُمْ وَ هُمْ فِي قِلَّةٍ مِنَ الْعَدَدِ وَ غِرَّةٍ
بِالْبَلَدِ قَبْلَ أَنْ تَأْتِيَهُمُ الْمَادَّةُ. وَ مَا أَحْسِبُ تَأْوِيلَ رُؤْيَا صَاحِبِكُمْ
إِلَّا حَقًّا. فَيَقُولُ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ: إِنْ كَانَ مَنْ يَأْتِيكُمْ مِثْلُهُمْ، فَإِنَّهُ
لَا خَوْفَ عَلَيْكُمْ مِنْهُمْ، لِأَنَّهُ لَا سِلَاحَ مَعَهُمْ وَ لَا كِرَاعَ، وَ لَا حِصْنَ
يَلْجَأُونَ إِلَيْهِ، وَ هُمْ غُرَبَاءُ وَ مُخْتَاجُونَ. فَلِنْ أَتَى جَيْشٌ لَهُمْ
نَهَضْتُمْ إِلَى هَؤُلَاءِ فَيَكُونُونَ كَشْرِبَةِ ظِمَّانٍ... فَلَا يَزَالُونَ فِي هَذَا
الْكَلَامِ وَ نَحْوِهِ، حَتَّى يَخْبُزَ اللَّيْلُ بَيْنَ النَّاسِ، فَيَضْرِبُ عَلَى
أَذَانِهِمْ بِالنَّوْمِ، فَلَا يَجْتَمِعُونَ بَعْدَ انْصِرَافِهِمْ إِلَى أَنْ يَقُومَ الْقَائِمُ
فَيَلْقَى أَصْحَابَهُ بَعْضُهُمْ بَعْضًا كَأَبْنَاءِ أَبِي وَاحِدٍ وَ أُمِّ وَاحِدَةٍ افْتَرَقُوا
غَدْوَةً وَاجْتَمَعُوا عَشِيَّةً؛

خداوند آنها را در یک شب جمعه در مکه معظمه و در
بیت الله الحرام گرد می آورد، که حتی یک نفر نیز از آنها
تخلّف نمی کند. آنگاه در کوچه های مکه به راه می افتند،
تا برای خود محلّ اقامتی پیدا کنند. مردم مکه افراد
ناشناسی را در میان خود می بینند، در حالی که از ورود
هیچ قافله ای به قصد حجّ، عمره، تجارت و غیره اطلاعی
ندارند، از این رهگذر به یکدیگر می گویند: «افراد غریبی
را می بینیم که تا به امروز در این شهر آنها را ندیده ایم!». «
اینها اهل یک شهر و یک قبیله و یک تیره و یک نژاد

یاران امام زمان (علیه السلام)

نیستند، و خود هیچ اهل و عیال و وسیله و مرکبی همراه ندارند! در حالی که آنها مطالبی در این مقوله بازگو می کنند، مردی از قبیله مخزوم وارد می شود و می گوید: من خوابی دیده ام که بسیار پریشان و نگران هستم. مردم می گویند: بیا به نزد فلان ثقفی برویم. چون به پیش او می روند، مرد مخزومی چنین می گوید: من ابری را دیدم که از اعماق آسمان ظاهر شد و به تدریج پایین آمد تا به نزدیکی کعبه رسید و آنگاه دور کعبه طواف نمود. در این ابر ملخ های فراوانی با بال های سبز بود که تا مدتی بس دراز دور خانه خدا، طواف کردند. آنگاه به چپ و راست پراکنده شدند، به هیچ آبادی نمی رسیدند جز اینکه آن را به خاکستر می نشانند، به هیچ قلعه ای نمی رسیدند جز اینکه آن را ویران می کردند، سپس از خواب بیدار شدم و چون مثل بید لرزیدم و تا اکنون هم در ترس و وحشت هستم. مرد ثقفی می گوید: امشب لشکری از لشکریان الهی به شهر شما وارد شده، که شما را یارای مقاومت در برابر آنها نیست. مردم مکه از شنیدن این مطلب هراسان می شوند و با یکدیگر می گویند: چیز عجیبی پیش آمده است! آنگاه در حالی که همه شان از این سپاه الهی سخن می گویند از نزد مرد ثقفی بیرون می آیند و به جستجوی آن لشکر می پردازند و در حالی که خداوند قلبشان

را از رعب و وحشت پر کرده است، به عنوان مشاوره و خیرخواهی با یکدیگر می‌گویند: در مورد این سپاه شتاب نکنید که آنها در شهر ما کار خلافی انجام نداده‌اند و به روی کسی شمشیر نکشیده‌اند و کار ناشایستی از آنها دیده نشده است و شاید در میان آنها از تیره و نژاد شما هم کسی باشد و اگر بخواهید در مورد آنها تصمیمی بگیرید توجه داشته باشید که آنها مشغول عبادت هستند و سیمای صالحان را دارند و خود در حرم امن الهی هستند که هر کس داخل آن شود خونس در امان است تا وقتی که حادثه‌ای بیافریند و آنها تاکنون حادثه‌ای ایجاد نکرده‌اند که سوژه و بهانه ستیزه‌جویی باشد.

زعیم مردم مکه که یک نفر مخزومی است می‌گوید: من مطمئن نیستم که پشت سر آنها نیرویی نباشد، شاید نیروی وسیع‌تری به دنبال آنها باشد که با ورود آنها مسئله بسیار حسّاس و مهمّ شود. از این رهگذر مصلحت آنست که تا نیرو نرسیده اینها را درهم شکنید که تعدادشان اندک و به وضع شهر ناآشنا هستند و خیال می‌کنم که رؤیای دوستان حق است.

برخی از آنها به برخی دیگر می‌گویند: اگر نیرویی که ممکن است به اینها ملحق شود، اگر آنها نیز مثل اینها باشند که نه اسب دارند و نه اسلحه، و نه سنگری که به

یاران امام زمان (علیه السلام)

آن پناه ببرند و خود در این شهر غریب و بی چیز هستند، ترسی برای شما نیست و اگر سپاه مجهزی به یاری آنها بیاید با یک حمله اینها را نابود می‌سازید که برای شما چون یک جرعه آب در کام انسان تشنه است. سخنانی از این قبیل با یکدیگر بازگو می‌کنند تا پاسی از شب می‌گذرد و خواب بر دیده‌ها چیره می‌شود و تاریکی شب و سنگینی خواب در میان آنها جدایی می‌اندازد. بعد از پراکنده شدن دیگر فرصت اجتماع پیدا نمی‌کنند، که حضرت ولی عصر (ع) قیام می‌کند.

یاران قائم (ع) یکدیگر را طوری ملاقات می‌کنند که گویی از یک پدر و یک مادر به دنیا آمده‌اند و صبح از خانه بیرون آمده پراکنده شده‌اند و شبانگه همه به خانه آمده با یکدیگر گرد آمده‌اند!»^۱

در بامداد چنین شبی بیعت مبارک انجام می‌پذیرد و سنگرهای ظلم و استبداد یکی پس از دیگری سقوط می‌کند و چیزی نمی‌گذرد که مردم مکه نیز بیعت کرده و به سپاه حق ملحق می‌شوند و خواب مخزومی و تعبیر ثقیفی تحقق می‌یابد و ما منتظر چنین روزی هستیم که وعده امام به حق ناطق، جعفر صادق (ع) تحقق یابد که فرمودند:

۱. الملاحم و الفتن، صص ۱۶۹ و ۱۷۱ و بشارة الاسلام، صص ۲۱۰ و

چهل حدیث

« لَا يَدْعُونَ وَثَرًا لِآلِ مُحَمَّدٍ إِلَّا أَخَذُوهُ؛

برای آل محمد (ص) ستمی را فروگذار نمی کنند جز
اینکه انتقام آن را می گیرند.^۱
به امید آن روز.

حضرت موسی بن جعفر (ع) در تفسیر آیه شریفه: «فَسَتَعْلَمُونَ
مَنْ أَصْحَابُ الصُّرَاطِ السَّوِيِّ وَمَنِ اهْتَدَى»^۲، فرمودند:
«سَأَلْتُ أَبِي عَنْ هَذِهِ الْآيَةِ قَالَ: هُوَ الْقَائِمُ الْمَهْدِيُّ وَمَنِ اهْتَدَى
إِلَى طَاعَتِهِ؛

از پدرم در مورد این آیه پرسیدم، فرمود: آنها مهدی قائم (عج)
و کسانی هستند، که به اطاعت او هدایت شوند».^۳

امام رضا (ع) فرمودند:

«وَاللَّهِ لَوْ أَنَّ قَائِمَنَا قَامَ، يَجْمَعُ اللَّهُ إِلَيْهِ شِيعَتَهُ مِنْ جَمِيعِ الْبُلْدَانِ؛
به خدا سوگند، اگر قائم ما قیام کند، خداوند شیعیانش را

۱. الزام الناصب، ص ۲۳.

۲. سورة طه، آیه ۱۳۵. (یعنی: زودی خواهید فهمید که اصحاب صراط
مستقیم و هدایت شوندگان چه کسانی هستند؟).

۳. الزام الناصب، ص ۲۴.

یاران امام زمان (علیه السلام)

از همه شهرهای جهان به سوی او گرد می آورد»^۱.

* * *

امام صادق (ع) فرمودند:

بَلَدَةٌ بِالشَّامِ. فَقِيلَ: إِنَّ أَعْمَالَ الشَّامِ مُتَّسِعَةٌ. فَقَالَ: بَلَدَةٌ بِأَعْمَالِ الشَّقِيفِ وَبُيُوتِ وَرُبُوعِ تُعْرَفُ بِسَوَاحِلِ الْبَحَارِ وَ أَوْطَانَةِ الْجِبَالِ. قِيلَ هَؤُلَاءِ شِيعَتُكُمْ؟ فَقَالَ: هَؤُلَاءِ شِيعَتُنَا حَقًّا، وَ هُمْ أَنْصَارُنَا وَ إِخْوَانُنَا، وَ الْمُوَأْسُونَ لِغَرِيبِنَا، وَ الْحَافِظُونَ لِسِرِّنَا، وَ الْيَنَّةُ قُلُوبُهُمْ لَنَا، وَ الْقَاسِيَةُ قُلُوبُهُمْ عَلَى أَعْدَائِنَا. وَ هُمْ كَسَّكَانِ السَّفِينَةِ فِي حَالِ غَيْبَتِنَا. تَمَحَلُ الْبِلَادُ دُونَ بِلَادِهِمْ، وَ لَا يُصَابُونَ بِالصَّوَاعِقِ. يَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَ يَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ، وَ يَعْرِفُونَ اللَّهَ حَقَّ مَعْرِفَتِهِ، وَ يُسَاوُونَ بَيْنَ إِخْوَانِهِمْ. أُولَئِكَ الْمَخْرُومُونَ، الْمَغْفُورُ لِحَيَّتِهِمْ وَ مَيِّتِهِمْ، وَ ذَكَرِهِمْ وَ أَنْشَاهُمْ، وَ لِأَسْوَدِهِمْ وَ أَبْيَضِهِمْ، وَ حُرِّهِمْ وَ عَبْدِهِمْ. وَ إِنَّ فِيهِمْ رِجَالًا يَنْظُرُونَ، وَ اللَّهُ يُحِبُّ الْمُنتَظِرِينَ.

شهری در شام هست. گفته شد شهرهای شامات بسیار است، فرمود: شهری است به نام «ارنون» در منطقه «شقیف»^۲ در اطراف آن قراء و قصبات فراوانی در

۱. بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۲۹۱، الزام الناصب، ص ۱۸.

۲. «ارنون» در برخی روایات «اوتون» آمده است که در طول تاریخ از

کرانه‌های دریا و مناطق کوهستانی هست. گفته شد: آنها شیعیان شما هستند؟ فرمود: آری آنها شیعیان حقیقی ما هستند، آنها یاران و برادران ما هستند. آنها غربای ما را مواسات می‌کنند و اسرار ما را محافظت می‌نمایند. دل‌هایشان برای ما نرم است و برای دشمنان ما بسیار سخت و سفت. آنها در زمان غیبت ما همانند سرنشینان کشتی هستند، در همه شهرها خشک‌سالی می‌شود ولی آنجا خشک‌سالی پیش نیاید، هرگز صاعقه به آنها صدمه نمی‌زند، آنها امر به معروف و نهی از منکر کنند و خدا را به شایستگی می‌پرستند و در میان برادرانشان مواسات را رعایت می‌کنند، آنها محرومانند، زنده و مرده‌شان آمرزیده است، مرد و زن‌شان، سیاه و سفیدشان، آزاد و برده‌شان، مورد مغفرت حضرت احدیت است. در میان آنها مردان منتظر هست که هر لحظه انتظار فرج ما را می‌کشند و خداوند منتظران را دوست می‌دارد.^۱

* * *

اشتباه ناسخین به میان آمده است. «ارنون» شهری در جنوب لبنان است که قلعه «شقیف ارنون» در آنجاست، مناطق شقیف در شرق نبطیه به آنجا منسوب است. این قلعه در جنگ‌های صلیبی نقش به سزایی داشت. (دائرة المعارف شیعه، ج ۴، ص ۵۷).

۱. الامل الآمل، ص ۱۵.